

BOGOLJUB

Koledar Apostolstva molitve za april 1931.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Pravičnost in mir med narodi.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu:

Indo-Kina.

Mesečni zavetnik: sv. Jurij m. (24.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Hugon š.	Velikonočna spoved	Konjšica	Gomilsko
2 Četrtek	Vel. četrtek	Pogostno sv. obhajilo	S. Trojica n. c.	Reka
3 Petek	Vel. petek	Zadoščevanje presv. Srcu	Preddvor	Konjice
4 Sobota	Vel. sobota	Duše-žrtve Srca Jez.	Nem. Loka	"
5 Nedelja	Velika noč	Zmaga sv. Cerkve	Dobrepolje	Konjice
6 Poned.	Vel. ponedeljek	Posvetitev družin S. J.	Leskovica	Prihova
7 Torek	Herman Jožef sp.	Brezposelni	Zaplana	Čadram
8 Sreda	Albert patr.	Verska vzgoja mladine	Suhorija	"
9 Četrtek	Marija Kleofa	Odprava pohujšanja	Brezje	Loče
10 Petek	Mehtilda d.	Cistost mladine	Podbrezje	"
11 Sobota	Leon I. p.	Požrtvovalnost za misijone	Blagovica	"
12 Nedelja	1. povel. (bela)	Verski prerod pri nas	Vrhnika	Sv. Kungota
13 Poned.	Hermenegild m.	Naš apostolski nuncij	Vrhopolje p. M.	Špitalič
14 Torek	Justin m.	Potrli in obupani	Sv. Lenart	Zreče
15 Sreda	Anastozija m.	Radi vere preganjani	Kamnik	Žiče
16 Četrtek	Benedikt L. sp.	Marijine družbe za fante	Kranj	Skomarje
17 Petek	Anicet p.	Cistost zakonskih	Motnik	Stranice
18 Sobota	Apolonij m.	Apostolstvo mož in fantov	Šturije	"
19 Nedelja	2. povelik.	Delo katoliške akcije	Št. Jurje p. Šm.	Kebelj
20 Poned.	Marcelin š.	Zadeve naših škofov	Ihan	Sv. Jernej p L.
21 Torek	Anzelm š. c. uč.	Naš misijon v Bengaliji	Dobrníč	Vel. Nedelja
22 Sreda	Varst. sv. Jož.	Bramba pravic Cerkve	gorje	"
23 Četrtek	Adalbert š. m.	Razorne družine	Šmihel samost.	Ormož
24 Petek	Jurij m.	Rešitev gospodarske krize	Stara Loka	Ormož boln.
25 Sobota	Marko ev.	Blagoslov na polju	Cerklje	Središče
26 Nedelja	3. povelik.	Praznovanje nedelj in praznikov	Podgrad	Sv. Miklavž Or.
27 Poned.	Peter Kan. c. uč.	Katoliški tisk	Nevlje	Svetinje
28 Torek	Pavel sv. Križa s.	Zakrknjeni grešniki	Čatež ob S.	Sv. Tomaž Or.
29 Sreda	Peter m.	Vse priporočene zadeve	Št. Jurij p. K.	Sv. Bolfenk
30 Četrtek	Katarina S. d.	Ta mesec umrli.	Stari trg p. L.	Sv. Lenart

Tečaji duhovnih vaj
za drugo četrtletje 1931:

Za duhovnike: od 15. do 19. junija. — Za
može: od 25. do 29. aprila; od 27. junija do 1. ju-
lija. — Za fante: od 13. do 17. aprila; od 23. do
27. maja.

Ostali čas v tem četrtletju je na razpolago
župnijam in organizacijam, ki žele prirediti lastne
tečaje v Domu. Prosimo le pravočasnega obvestila.

Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din. — Pi-
šite na naslov: Vodstvo »Doma duhovnih vaj«,
Ljubljana, Zrinjskega cesta 9.

Varno naložite svoj denar v
VZAJEMNI POSOJILNICI
v Ljubljani, poleg hotela UNION
Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti po-
ročtvu i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri,
vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama

Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo,
v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih
sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača,
veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo
pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim
jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem,
ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 190 milijonov dinarjev.

Inserirajte v Bogoljubu!

APRIL

XXIX. LETNIK

1931

Naš velikonočni Kralj

Po šestih mračnih tednih posta, v katerih smo s sočutno ljubeznijo gledali na trpečega in umirajočega Boga, se naenkrat zasveti velikonočno jutro. Vzhajajoče pomladansko solnce ga toplo pozdravi; pozdravi ga prvo cvetje in zelenje; pozdravljajo ga široko razgibani zvonovi in vihrajoča bandera. Naj ga tudi letos prisrčno pozdravi naše srce, saj je Velika noč največji, kraljevski praznik, praznik našega Kralja. Koliko misli in čuvstev se nam vsiljuje na ta praznik! Samo tri izberimo iz njih!

I. Kristus, velikonočni kralj veličanstva.

Sredi pomladanskega jeruzalemskega vrta stoji lep, nov skalnat grob, obdan od južnega cvetja in vonja. Mrtvo Jezusovo truplo je ležalo v njem. Zdaj pa ta grob ni več zapečaten in nema trdnjava smrti; odprt je in življenje in nesmrtnost lijeta iz njega čez ves svet. Od tega groba držijo pota na vse strani; ne le na Oljsko goro in na Sion, ne le na sever proti Galileji, ampak na vse štiri strani neba do vseh narodov zemlje. Angeli v bliščečih oblekah hitijo sem in tja: k svetim ženam, k učencem, k nam vsem. Nad grobom pa stoji od smrti vstali Kristus, ves silen in zmagoslaven. Za vselej je odložil delavniško oblačilo zemskega, umrljivega življenja; lahak in svetel in lep kot žarek nadzemske luči stoji pred nami. V težkih in strašnih urah trpljenja se je bila božja narava Jezusova tako rekoč skrila; ob vstajenju, ko je duša zopet prišla v telo, je pa ta božja narava še tembolj stopila v ospredje in uveljavila svoj vpliv na telo. »Oče, prišla je ura; poveličaj svojega Sina!« tako je Jezus molil po zadnji večerji v svoji velikoduhovski molitvi. Kako bogato mu je Oče izpolnil prošnjo! Jezusovo telo je sicer tudi po vstajenju ostalo pravo človeško telo. Jezus je to učencem dokazal s tem, da jim je pokazal in dal otipati rane in je tudi jedel z

njimi. Vendar kako vse poduhovljeno in od božje narave poveličano je zdaj to telo! Snov, čas in prostor ga ne ovirajo več; svetloba in polnost moči, lahkota in gibljivost so njegove lastnosti; dih nesmrtnosti in slave ga obdaja. Od smrti vstali Kristus zmaguje ne le nad smrtjo, ampak tudi nad vsako boleznijo in slabostjo in nad vsemi drugimi služabnicami smrti.

Ali ni to res kraljevsko življenje? O tem novem življenju pravi sam: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji.« In v Razodetju govori o sebi: »Jaz sem Prvi in Poslednji in Živi; bil sem mrtev, pa glej, živim na vekov veke in imam ključne smrti in podzemlja.«

Ko smo ga gledali v njegovih dušnih in telesnih bridkostih; ko smo iz Getsemani in s križa slišali njegov pretresljivi klic k Očetu, nam je vstala misel: »Kako težko je, biti včlovečeni Sin božji!« Vsega usmiljenja je bil vreden. Zdaj pa je vse to trpljenje minulo, kot minejo težke sanje ob svitu novega dneva. Veselje, zgolj veselje, radost brez mej in brez konca je zdaj pláčilo Jezusove človeške narave. S tem veseljem je združen mir, vekotrajni mir, katerega nič več ne bo moglo skaliti.

Gospod! V Pilatovem sodnem dvoru so ti vojaki zakrivali obraz, pljuvali vate in ti sramoteč klicali: »Pozdravljen, kralj!« Mi pa v duhu poklekne pred teboj, od smrti vstalim, ti k tvoji večni slavi iskreno čestitamo in kličemo: »Pozdravljen, ti zmagoslavni Kralj, čigar kraljestvo ne bo imelo konca!«

II. Kristus, ljudomili kralj usmiljenja in dobrote.

Čim višje so gore, tem težje so pristopne in v tem večji hlad so zavite. Isto vidimo tudi v zgodovini človeštva: najvišje osebnosti so se večkrat množicam hladno odtujile; zavile so se v svoj blišč in sebično uveljavljale svojo moč.

Naš velikonočni kralj Jezus je pa ves drugačen, sama dobrota, usmiljenost in ljudežnost ga je. Tistih 40 dni po svojem vstajenju ni delal drugega kot celil rane, dvigal malodušne in delil veselje.

Kako prepričevalno in na razne načine je potrjim učencem in drugim vernikom dopovedoval, da je res vstal! Žalostne tolaži, malodušne krepi, vse trnje zna izdreti iz srca. Le spomnimo se na oba emavska romarja! Vso dolgo pot se je Jezus trudil z njima in jima toliko časa govoril, da je njuno srce postalo goreče v upanju in ljubezni. Kako tolaži Marijo Magdaleno in druge žene! Sam in po svojih poslanih angelih neprestano ponavlja velikonočni pozdrav: »Mir vam bodil!« Z neizrekljivo prizanesljivostjo odvzame Tomažu njegovo nevero in Petru njegovo preveliko samozaupanje. Do vseh je dober, najsi so se dobro ali slabo izkazali; za vse naroča svoj pozdrav, jim zagotavlja svojo ljubezen ter nadaljuje po njih svoje božje načrte, kot bi se ne bilo nič dogodilo vmes. Od sedmerih zakramentov je v tem času postavil poleg krsta tudi sv. pokoro, da z njo jemlje nesrečo iz duš ter jim vliva tolažbo, mir in veselje. Zakrament sv. pokore je zares ljubeč velikonočni pozdrav od smrti vstalega Zveličarja do vseh ubogih grešnikov; nešteto od njih je v tej Jezusovi ustanovi našlo svojo izgubljenost in vroče iskano srečo.

Gospod je bil vedno usmiljen in dober; po vstajenju se pa zdi njegova usmiljena dobrota le še večja, ker se je obogatila z lastnimi skušnjami o trpljenju in o slabosti njegovih najožjih prijateljev.

Kraljevsko srce Jezusovo je torej obenem srce Dobrega pastirja. Njegove kraljevske misli in njegovi božji načrti merijo na vso Cerkev in na vse človeštvo; hkrati ima pa za vsakega posameznika toliko ljubezni, prizanesljivosti in dobrote, kot bi samo zanj živel in deloval. Ali torej ne bo vsak navdušen za takega Kralja?

III. Naj bi torej zmagoslavni in dobrotljivi kralj Jezus res kraljeval nad našimi srcil

S čim mu naj v tem svetem velikonočnem času pokažemo svojo hvaležnost, vdanost in ljubezen?

Krepko zdravilo — patra Abrahama a St. Klara: Kaj na tem, če premine tvoje telo v zemlji, v zraku, v vodi ali ognju! Nič zato. Naj premine ta črviva vreča, ta smrdljivca, ta gniloba, ta prstena gruda! Naj premine ta divjak, ta posoda smradu, ta okinčana nesnaga, ta živa mrhovina, ta zakrita greznica, ta

Prvič s tem, da v teh tednih radi razmišljamo o njem, od smrti vstalem. Naj nam bodo zgled svete žene, ki so ga s hrepenenjem šle na vse zgodaj obiskat k grobu. Naj nam bosta zgled za to apostola Peter in Janez, ki sta kar tekla s Siona na vrt Jožefa iz Arimateje, ko sta slišala, da je Gospod iz groba vstal. Celó od angelov se učimo, saj so jih svete žene že na vse zgodaj našle sedeče ob grobu, ko so imeli roke pobožno prekrizane, misli pa ljubeče pogreznjene v skrivnost Gospodovega vstajenja!

Ob misli na od smrti vstalega Jezusa tudi obudimo vero v vse božje razodetje, saj je Jezusovo vstajenje najveličastnejši dokaz za njegovo božjo naravo in za resničnost njegovega nauka. »Ako pa Kristus ni vstal, je prazna naša vera,« po pravici pravi sv. Pavel; s tem pa tudi poudarja, na kako trdni podlagi sloni naša vera. Ali se vedno zavedamo, da je sveta vera nepopisna sreča za nas? Ali storimo vse, da ne bo kdaj prišla v nevarnost in da jo bomo v vsej živosti ohranili tudi tistim, ki nam jih je Bog izročil v varstvo? Zmagoslavni stvari služim — ta zavest naj nam slajša tudi žrtve, ki jih morda terja odločna zvestoba do vere od nas.

V velikonočnem času se tudi poživimo v vnemi za dobra dela! Kot v ulnjaku vse zaživi, ko posije pomladansko solnce, ter vse hiti na delo, tako se je tudi v zboru apostolov in svetih žen ob Jezusovem vstajenju začelo živahno snovanje in delovanje. Ob njih zgledu se potrudimo, da nam bo v teh tednih veliko dobrih del vpisanih v knjigo življenja. Obnovimo dobre sklepe zadnje velikonočne spovedi!

In še nekaj storimo kralju Kristusu na čast: učimo se od njega ljubezni do trpljenja ali pa vsaj vdanosti v božjo voljo glede trpljenja. Trpljenje je bilo za Jezusa pot do povelicanja. »Ali ni bilo potrebno, da je Kristus trpel in tako šel v svojo slavo?« je vprašal Učenik učenca na poti v Emavs. Tako pa Bog tudi nas z bridkostmi najuspešneje pripravlja za nebeško veselje, v katerem bomo za večno združeni s povelicanim Jezusom.

Dr. Fr. Jaklič.

šest črevljev dolgi nič. Naj premine; nič zato, kdaj, kje, kako!

To te pa prosim radi zveličanja tvoje duše: Nikar ne dovoli in pod nobenim pogojem ne pusti, da bi tvoja duša umrla. Tega ne smeš pustiti! — Pustiš in dovoliš pa, da umrje, če smrtno grešiš.

Pred Brezmadežno

Ad. Rette* - F. V.

Bil je lep večer. Vreme je bilo prijetno toplo. Polna luna je visoko z neba srebnila gorske vrhove in njeni žarki so živahno odsevali v šumnih valovih reke Gava.

Večer je bil tako čudovit, da nisem mogel oditi spat po procesiji. Sklenil sem, da grem k lurški votlini in ostanem tam kar najdalje, četudi do jutra.

Sicer sem tudi hrepenel po samotnem miru, kajti romarji in številni bolniki so povzročili v zadnjih dneh preveč šuma in hrupa. Rad bi bil malo sam, da bi zbral svoje vtise; rad bi pred Brezmadežno pregledal svojo dušo in jo prosil dobrega sveta za prihodnost.

Približno ob 11. uri sem dospel do votline. Kakih petdeset ljudi je še klečalo prav blizu zaprte ograje; molili so z razprostrtimi rokami. Pokleknil sem poleg njih ter počasi in premišljeno molil litanije. Nato pa sem šel sedet na kamnito klop ob reki. Vse je bilo tiho in ubrano. Plameni sveč so se dvigali h kipu, ki se je nalahno belil v senci. Čisto lahka sapica je zibala šipkove liste, ki obkrožajo votlino. Globoko žuborenje reke se je družilo z zamišljenim šumenjem topolov ob njej. Svetla luna je razlivala vse naokoli svojo blaženo prelest. Polagoma so odšli vsi, ki so prosili pomoč pri Devici. Ostal sem sam v prekrasni noči in premišljeval.

Najprej mi je prišla na misel velika razlika med pobožnim in dobrodelnim življenjem v Lurdu in življenjem drugod, ki je tako raztreseno in prepolno malenkostnih skrbi.

Zadostuje res, da samo bivamo v Lurdu in se z dobro voljo podvržemo vplivom milosti, pa smo že prenovljeni, kot da smo bili zopet krščeni...

Tragikomična igra življenja greha nam tu postane prav jasna. Lahko razločujemo razne vezi, s katerimi ima na svoji vrvi zli duh vse tiste, ki se mu prepustijo. Šele tu zaznamo ničnost svojih poželenj in ničemurnosti ter oklevanja. Tu šele občutimo vso grenkobo, ki so nam jo pustili grehi, s katerimi smo nasičevali čutno naravo.

Preveč velika je razlika med našim življenjem včeraj in danes pred Brezmadežno, da ne bi napravili trdnega sklepa, da se hočemo bolj držati Gospodovih zapovedi.

Nato mi je misel odhitela v čase, ko me dobri Bog še ni zdobil kot navadno lončeno posodo, da me potem oblikuje na novo in po svoji volji. Spomnil sem se večnega nemira, v katerem sem živel in begal od malika do malika in iskal tisto, pred čemer bi se mogel

umiriti in zažgati pravo kadilo. In v takih trenutkih obupa, ko nisem nikjer našel gotovosti in miru, mi je prihajal na misel samo umor, ki mi je ponujal z eno roko vrv, z drugo revolver.

Toda ko je bilo izpreobrnjenje izvršeno in sem napravil odločni korak v Cerkev, kako se je pomirilo dolgotrajno razburjenje... Red se je povrnil v moje življenje. Svetla in jasna kot diamant je bila misel na Boga, ki je napolnjevala mojo vest. Moje misli in dejanja so ob njej vstajala... Prišle so še velike težave, toda imel sem posebno milost, da sem v vsem videl božjo previdnost. Nič manjša ni bila milost, da sem vedno prosil pomoči po posredovanju svete Device. Mir in zaupanje sta se takoj vrnila v dušo, težave so izginile in boleznij sledilo zdravje. Pač zato, ker sem tudi jaz videl svojo zvezdo. Bila je jutranja zvezda iz litanij...

Kako pa to, da me je naenkrat sedaj zopet zgrabil nemir za bodočnost, četudi sem si obnovil vse dokaze božje dobrote do mene? Zares, nič več nisem videl jasno... Svetla, v mesecu ožarjena noč, vzdih grmičevja, pesem drevja in reke, vse to se mi je zazdelo kot grožnja. Kakor da je padlo zagrinjalo med mirno goreče sveče in mene... V zmedenosti sem vpraševal: Sveta Devica, kaj bo z menoj jutri?...

Odgovora nisem dobil in po pravici. Sram me je bilo, da sem se vdal otročji bojazni, ki je ni nič opravičevalo.

Hitro sem si tolmačil »Pod tvoje varstvo«: Sveta Mati božja, povsem zaupam v te, ker vem, da me ne boš zapustila, ko te bom potreboval.

Noč je tekla medtem dalje. Na vzhodu se je jela prikazovati prva zarja. Ropot korakov je zadonel na kamenitih ploščah na stopnicah, ki vodijo v baziliko. Ozrl sem se tja in zapazil tri težko obložene ženske. Ko so bile že prav blizu votline, sem v svitu luči spoznal v njih domačinke iz gora.

Ne da bi se kaj brigale za mene, so poklekile k ograji in precej dolgo molile. Utrujenost radi dolge in težavne poti jih je nato napotila, da so si priredile svoje tovore kot vzglavje, se zavile v plašče in mirno zaspale pod varstvom Marijinim...

* Znameniti konvertit, ki je umrl lansko leto. Napisal je mnogo lepega, med drugim tudi popis lastnega izpreobrnjenja pod naslovom: »Od satana k Bogu«.

Rekel sem si: odgovor, tu ga imaš. Naprej po poti, ki ti jo je določila usoda. Nikdar ne omahuj v službi Brezmadežne. Ko se boš v obilnem delu utrudil, naj te ne skrbi bodočnost in odpočij se pri njej, ki bo vse tako

uredila, da bo najboljše za tvojo dušo. Pri tem ne pozabi Gospodove besede: vsak dan ima dovolj lastne teže.

To je bil nauk tiste noči, ki sem jo prečul pred votlino...

Roža skrivnostna

(Nadaljevanje.)

Marijina zaroka.

Ko je Marija dosegla petnajsto leto življenja, je bila v dobi, v kateri so se navadno judovska dekleta možila. Bivala je še vedno v templju, staršev ni imela več; živela je za Boga in na zakon še mislila ni. Zatržno namreč sodimo, da se je že zgodaj darovala in posvetila Bogu. Pozneje pa, ko je doraščala in mogla popolnoma doumeti, kolike vrednosti je deviška čistost pred Bogom, se je tudi s posebno obljubo zavezala — tako sodimo — da ostane deviško čista do smrti.

Nebeški Oče je pa hotel, da bi imel njegov božji Sin, ko pride na svet, nekoga, ki bo mogel njega in njegovo mater vzdrževati in braniti; hotel je tudi preprečiti, da bi Zveličarjevo rojstvo vzbujalo pozornost in govorice. Mož, ki je bil po božji sodbi izbran, da te naloge izvrši, je bil Jožef, trideset do petintridesetletni sin Jakobov in dedič Helijev, potomec Davidove hiše in Marijin sorodnik, razumen, odločen in podjeten mož, silno plemenit po srcu in nesebičen, bogaboječ in ponižen. Kot dober rokodelec v podeželskem mestecu Nazaretu je mogel pošteno preživljati družino. Nekateri menijo, da je bil tudi lastnik one hišice, v kateri sta po poroki z Marijo živela.

Česa se je božja previdnost poslužila, da je prišlo do zaroke med Jožefom in Marijo, ne vemo. Verjetno je, da je sveti Jožef, ki sicer ni mislil na zakon, zasnubil siroto in dedinjo po sorodnikih Joahimu in Ani na prigovarjanje ostalega sorodstva, da bi se ohranilo ime in rod. Kako se je snubitev in zaroka vršila, posnemamo iz poročil, ki nam opisujejo običaje ob ustanavljanju novih družin pri Judih. Bližnji sorodniki ženina in neveste so imeli pri tem važno besedo. Najprej so se vršili razgovori med družinama ženina in neveste glede pogojev, časa in kraja zaroke in poroke, višine dote itd. Če so ti razgovori uspeli in se je dosegel na vse strani ugoden sporazum, je sledila navadno v nevesti

stini hiši zaroka. Ženin je izročil nevestinemu očetu ali sorodniku, ki je očeta nadomeščal, prstan ali kako drugo dragoceno darilo, namenjeno nevesti ter pri tem izrekel odločilno besedo. S tem je zaroka obveljala. Zaroka pri Judih je imela skoro iste posledice kot poroka pri nas, le da zaročenca še leto dni nista skupaj stanovala in tudi govoriti nista smela drugače kot po posredovanju posebnega »ženinovega prijatelja«, ki ga tudi sv. Pismo omenja. (Jan 3, 29.)

Ko je leto preteklo, se je izvršila poroka: Nevesto so slovesno prepeljali na ženinov dom. Zvečer je prišel ženin z desetimi tovariši na nevestin dom; nevesta ga je pričakovala z desetimi tovarišicami, ki so ob ženinovem prihodu prižgale svoje svetilke, nato se je zvrstil sprevid svatov. Med petjem, vriskanjem in godbo je krenil na ženinov dom, kjer je sledila gostija.

Marija je bila po vsej priliki še v templju, ko jo je zasnubil sv. Jožef; tudi razgovori in zaroka se je izvršila v templju. Leto po zaroki pa je prebila Marija najbrž v Nazaretu pri sorodnikih, morda v znameniti nazareški hišici, ki je bila odločena, da krije pod svojo streho samega Sina božjega.

Marijino oznanjenje.

Jeseni po Marijini zaroki je imel duhovnik Zaharija v templju prikazen angela, ki mu je naznanil, da bo njegova žena v starosti dobila sina Janeza. Zaharija je ostal po tem dogodku, ki ni bil prikrit ljudstvu, mutast. V šestem mesecu po teh dogodkih pa je nepričakovano prišel k devici Mariji, Jožefovi zaročenki, v nazareško hišico nadangel Gabriel z oznanilom, da postane božja Mati.

Tako opisuje sv. Luka veliki dogodek: ... Ko je prišel angel k njej, je rekel: »Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena ti med ženami!« Pri teh besedah se je prestrašila in je razmišljala, kaj naj pomeni ta pozdrav. Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, zakaj milost si

našla pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, ki mu daj ime Jezus. Ta bo velik in sin Najvišjega; Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in bo kraljeval v hiši Jakobovi vekomaj in njegovemu kraljestvu ne bo konca.« Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko moža ne poznam?« Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila; in zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji. In glej, tvoja sorodnica Elizabeta je tudi spočela sina v svoji starosti; in to je šesti mesec njej, ki se imenuje nerodovitna; zakaj pri Bogu ni nič nemogoče.« Marija je rekla: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« In angel je odšel od nje. (Luk 1, 28—38.)

Rojstvo Zveličarja je hotel Bog v vsakem oziru pripraviti. Že Janezovo rojstvo je bilo naprej naznanjeno; tembolj je bilo treba naznaniti rojstvo tistega, ki mu bo Janez pot pripravljaj. Bog je hotel z združitvijo svoje Besede z ustvarjeno naravo slaviti nekako poročno slovesnost svojega Sina. Marija naj bi v imenu vsega človeštva in vsega stvarstva odgovorila, da ustvarjena narava sprejema radevolje in s hrepenenjem združitve z neustvarjeno. Prva človeška mati je z lahkomišelnostjo zapeljivostjo do hudobnega angela pretrgala zvezo med Bogom in človeštvom ter podala vsemu svojemu rodu sadež, ki je iz njega klila smrt; Marija pa je z vso vero in ljubeznijo sprejela besede angela luči ter nastopila kot nova Eva, ki je človeštvu prinesla življenje in prijateljstvo z Bogom. Božje materinstvo je bilo Mariji oznanjeno

v preprosti in jasni besedi. Za eno stvar je želela pojasniti, kako naj namreč bo mati in devica obenem. Angelov odgovor, ki je le zagotovilo, da je vse, kar se z njo zgodi, le božje delo, jo pomiri in ji zadostuje. Vsa prežeta žive vere, ponižnosti, pokorščine, zaupanja in požrtvovalne ljubezni odgovarja: »Glej, dekla sem Gospodova!« Nato je nadangel Gabriel izginil. V Mariji pa je po moči Sv. Duha zaživel prvi trenutek svojega človeškega življenja Jezus Kristus, druga božja oseba, Sin božji!

Na kraju, kjer se je to zgodilo, stoji danes lepa cerkev Marijinega oznanjenja, 30 m dolga, 20 široka, 10 visoka. Tam, kjer bi imela biti obhajilna miza, vodi petnajst stopnic navzdol na kraj, kjer je stala nekdanj Marijina hiša. V mali, v skalo vsekani sobici, ki je danes kapelica Marijinega oznanjenja, je bila Marija v trenutku, ko je prišel nadangel Gabrijel k njej. Tam stoji sedaj oltar iz belega marmorja, nad oltarjem slika oznanjenja, pod njim pa latinski napis: »Tukaj je Beseda meso postala.«

»Kakor pretrese romarja na Kalvariji, na Božjem grobu in v Betlehemu, enako tukaj. Lahko se skriješ v kotiček kapelice, poklekneš in moliš ali pa se jokaš, da si prav tukaj, kjer je poslušala in sprejela nekdanj Marija angelo besede. Slišal sem marsikoga, ki je pripovedoval, kako lahko je molil tukaj, pa tudi vidi se romarjem, da jih gane ta sveti kraj.« Tako piše naš dr. Fr. Lampe, ko opisuje Nazaret in kraj Marijinega oznanjenja.*

Z. Ž.

* V knjigi »Jeruzal. romar«, str. 247.

Studenec žive vode, ki teče v večno življenje

Tihí, resni postni čas, ki leto za letom pripravlja naše duše na veličastni praznik Kristusovega vstajenja, je mogočen glasnik večnostnih misli. Komur še ni zamrla plemenitost v srcu, spozna v postnih dneh upravičenost apostolove besede: »Postrgajte stari kvas, da boste novo testo, ker ste opresni, zakaj tudi naše velikonočno jagnje, Kristus, je bilo darovano. Zatorej obhajamo praznik ne s starim kvasom, tudi ne s kvasom hudobije in malopridnosti, ampak z opresniki čistosti in resnice.« (1 Kor 5, 7—8.) Postni čas je čas očiščenja, čas prerojenja, čas posvečenja. Le tisti, ki je postni čas v krščanskem duhu preživel

in izrabil, občuti za Velikonoč vso lepoto in vzvišenost Gospodovega poveljanja; v njegovem srcu odmeva v veličastnih zvokih prazniški aleluja-spev.

V skrbeh in brigah vsakdanjega življenja postanemo površni in hladni. Naše duše so često kot puščavska zemlja, vsa izžgana od pekočih solčnih žarkov. Cvetje krščanskih kreposti vene in umira; brez zveličavnega vrelca, ki s svojim tokom prinese v dušo novega življenja, bi omagali in propadli.

Kateri je ta čudežni studenec žive vode, ki vse oživlja in prenavlja? Zakramentsvete pokore je, sveta

zveličavna spoved. Med mnogimi milostmi, ki nam jih je božji Zveličar v svoji ljubezni zaslužil in pripravil, je sveta pokora prav zares eno najuspešnejših in najpotrebnejših sredstev, ki nas dviga iz grešnih nižav tega življenja v jasne višine blažene večnosti. Po dobro opravljeni spovedi je naša duša vsa prerrojena, spremenjena, povelšana. Kdor hoče napredovati v duhovnem življenju, komur je res za to, da raste v krščanski popolnosti in zveliča svojo dušo, ne sme iti brezbržno mimo spovednice. Poleg tabernaklja in svetega križa je spovednica najodličnejše delo božjega usmiljenja do nas.

Velika noč, praznik Gospodovega vstajenja je pred nami. Ali smo s Kristusom vstali tudi mi k novemu življenju božjih otrok? Blagor vsem, ki so svoje duše očistili in posvetili v dobri velikonočni spovedi. Gospod je z njimi, njegov mir napolnjuje njihova srca. Kdor pa še ni našel pota k zveličavnemu studentu, morda iz skritega strahu, morda iz mlačne brezbržnosti, njega bi prav lepo prosil: Prijatelj, pojdi še ti in očisti se v skrivnostnem zakramentu. Vzemi to malo žrtev nase, saj ti bo poplačana s stoterim blagoslovom. Spovej se odkrito in skesano svojih grehov. Vstani s Kristusom, da boš živel s Kristusom, da se boš radoval s Kristusom.

Seveda je sveta spoved za človeka nekaj težavnega in neprijetnega. Breme je, ki nas ga bo pač rešila šele smrt. Toda, čeprav je skesana obtožba grehov in razkritje dušnih tajn marsikomu velika žrtev, vso to žrtev neizmerno odtehtajo milosti, ki jih sveta spoved naši duši deli. Zakrament svete pokore naše duše očiščuje, kreпча in posvečuje. V tem je obsežen ves čudežni blagoslov tega zveličavnega vrelca, ki do vaja v naše duše živo vodo vežnega življenja.

1. Strašno žalostno je v srcu človeka, ki je smrtno grešil. Solnce božje milosti je zašlo, črna noč je razprostrla v duši svoja temna krila. Čudolepe stavbe dobrih del so podrte, vse je kakor žalostno pogorišče, pusta razvalina, po kateri se plazi ostuden mrčes. Samo razdejanje, gniloba, smrt povsod. »Ime imaš, da živiš, pa si mrtev« (Raz 3, 1). Kje je rešilna roka, ki bi pregnala strahotno temo in izmila madež iz oskrunjene duše? Pri sveti spovedi se dviga roka duhovnika-spovednika. Spovednik je Kristusov namestnik; v Kristusovem

imenu vodi dušo k očiščujočemu vrelcu božjega usmiljenja; z božjo močjo ustvarja v razdejani duši novo življenje, ko govori nad skesanim spovedancem mogočno, mi: lösti polno besedo: »Odvezem te od tvojih grehov.« V tej besedi duhovnika-spovednika, ki jo govori grešnemu človeku, je obsežno resnično in popolno očiščenje omadeževane duše. Tako pravi Gospodova beseda: »Karkoli boste razvezali na zemlji, bo razvezano v nebesih« (Mt 18, 18). »Prejmite Svetega Duha; katerim grehe odpustite, so jim odpuščeni« (Jan 20, 23). V Zveličarjevih besedah so skriti vsi oni neizmerni zakladi milosti, ki so se ob uri njegove smrti razlili s križa čez grešni svet, da ga očistijo in posvete. Slovesna beseda duhovnikove odveze stare vse grešne vezi, izbriše sleherni madež in dvigne še tako globoko padlega človeka iz zemeljskega blata k prelepemu božjemu solncu. »Mrtev je bil, pa je zopet živ« (Lk 15, 24), tako mora duhovnik govoriti o slehernem človeku, ki vstane iz zveličavne kopeli svete pokore. Bolan je bil in je zdrav; nečist je bil in je čist; ves oskrunjen je bil, pa je zopet ves lep, ljub in drag božjim očem.

Ali bi ne bilo nespametno, ako bi pustili dušo umirati v nesnagi in gnusobi greha, ko je studenec očiščenja tako blizu. Kako skrbimo za svoje bolno telo! Ne strašimo se ne noža, ne grenkih zdravil, samo da bi ozdraveli. Kako smo vznemirjeni, ako je umazano naše obličje; sram nas je, pokazati se ljudem. Ali ne bomo vselej tembolj poskrbeti, da dvignemo svojo dušo iz umazanih grešnih nižin, da bo zopet zdrava, čista, povelšana v nadnaravni bogopodobnosti.

2. Živa voda božjega usmiljenja, ki izvira v zakramentu svete pokore, ima čud e ž n o m o č. Duše grešnih ljudi očiščuje, daje pa jim vselej tudi novih moči za krepstno življenje. Vsi skušamo, kako se pri spovedi utrjuje naša ponižnost. Sicer smo tako vase zaverovani. Druge obsojamo, sebe izgovarjamo. Drugi ne vedo nič, sami vemo vse. Drugi delajo vse narobe, sami storimo vse prav. Pri skesani spovedi pa mora naše samoljubje umolkniti. V spovednico se ne gremo hvalit in poviševati, pri spovedi je vsakdo tožnik samega sebe. Svoje slabosti, svoje zmote, svoje krivice razkrinkavamo duhovniku-človeku, ki nas poslušaja, sodi, uči in svari, prijateljsko, a vendar odkrito in nepristransko. Spoved je zares šola globoke ponižnosti. P o n i ž n o s t p a j e p o d l a g a k r š č a n s k e g a

življenja. V ponižne duše milost božja v potokih teče, dočim v ošabno srce ne gre. Ugašujoča vera pri dobri spovedi nanovo zagori; omahujoče upanje se utrdi; umirajoča ljubezen do Boga in bližnjega zopet oživi. Človek čuti po dobri spovedi novo moč v sebi. Ve sicer, da bodo skušnjave še prišle nadenj, a se jih ne boji. Milost dobre spovedi ga navdušuje in krepi, da bi najraje z apostolom klical: »Vse premorem v Kristusu, ki me krepča.« V plemenitem ponosu je pripravljen bojevati življenski boj do zmagovitega konca.

Sveta spoved poraja svetnike. Nešteto jih je okrepčala in rešila za nebesa, neštetim je bila zveličavna pot k svetniški popolnosti. Bodimo božjemu Zveličarju iz srca hvaležni, da je s svojim bridkim trpljenjem izkopal ta čudežni studenec očiščenja in moči. In z veseljem, skrbno in vestno pripravljeni, odkriti, skesani in sprejemljivi prihajajmo pogosto k temu vrelcu žive vode, da bodo naše duše čiste in močne.

3. Najbolj čudoviti sad svete spovedi pa je v tem, da našo neumrjočo dušo posveti. Duhovnikova odveza nas očisti in napolni z božjo močjo, pa tudi prenovi in preustvari vso našo notranjost. Iz zveličavne kopeli duhovnega prerodenja se dvigamo vsi blesteči, ožarjeni od čudežne luči nebeškega solnca. V duši človeka, ki je pri vredni spovedi prejel odvezo od svojih grehov in ž njo posvečujočo milost, se razliva svetloba, ki pred njo zatemni zlata solnčna luč. Spokorjeni človek je božji prijatelj, božji otrok. Še več: po posvečujoči milosti je deležen same božje narave. Božja ljubezen prešinja njegovo srce, dvignjen je nad vse zemeljske stvari, vsa dela, ki jih v tem čudovitem stanju vrši, nosijo v sebi nadnaravno vrednost. Duša, ki je po smrtnem grehu ponižana v sramotno suženjstvo, se dvigne po dobri spovedi do kraljevskega veličastva.

Seveda so ti pojavi skrivnostni in nevidni. Naše telesne oči ne morejo zreti nadnaravne lepote. Angeli božji pa vidijo vse to in strme v svetem veselju nad krasoto bogoustvarjenih duš, ki so se očistile v Jagnjetovi krvi. Ko bi nam bilo dano pogledati v skrivnostne globine od božje milosti ožarjenih src, bi bili prevzeti od čudežnega pogleda, kakor je bil ves pre-

vzet apostol Peter, ko je videl na Taborški gori Gospodovo spremenjenje. Sveti Alfonz Ligvori je videl po posebni milosti nebeško lepoto očiščene in posvečene duše, pa je dejal: »Ko bi se nam prikazal angel v najlepši, nebeški podobi, poleg njega pa bi v vidni podobi stopila človeška duša, ki je v božji milosti, resnično ne bi mogli razločiti, kdo je angel, kdo človeška duša.«

Po dobri spovedi so v naši duši ozdravljene vse rane, razdejanje je popravljen, duševno življenje kipi v novi moči. Novo življenje, ki ga ustvari v duši posvečujoča milost, je tako čudovito, da smo po njem čistejši in bolj poveličani, kot smo bili pred grehom. Sv. Janez Krizostom pravi: »Če bi kdo svojo roko ali svoj jezik vtaknil v raztopljeno zlato, pa bi bila pozlačena.« Tako je z nami pri sveti spovedi. Poveličani, preustvarjeni, kakor pozlačeni od nebeške zarje odhajamo od zveličavnega studenca svete pokore; v naših dušah žubori živa voda, ki teče v večno življenje.

Zahvalimo dobrega Gospoda za ta veliki zakrament, ki nam ga je poklonil kot velikonočni dar. Sveta pokora je kakor velikonočni poljub od mrtvih vstalega Zveličarja ljubljenim človeškim dušam. Po tem zakramentu nas dobri Jezus vodi k nebeški gori, kjer bomo v nepopisnem veselju obhajali večno Veliko noč.

Naša pot k nebeški gori gre zdaj skozi mnoge težave; nebroj nevarnosti nam grozi v temnih zemeljskih nižavah. Kaj rado se zgodi, da omahnemo in zdrčimo nazaj. To je pač žalostna usoda vseh zemeljskih romarjev, a obupati ne smemo. Kadar smo padli, vselej takoj vstanimo in hitimo k studencu žive vode, da se tam naša duša očisti, okrepča in posveti. In če bi tisočkrat padli, tisočkrat zopet vstanimo — to je skrivnost našega zveličanja.

Vsem dragim kongreganistom pa bodi na srce položeno, kar kongregacijska pravila določajo: »Vsak kongreganist smatraj za svojo častno dolžnost, da vsaj enkrat na mesec prejme svete zakramente.«

Alojzij Košmerlj.

Nazaj k materi sv. Cerkvi

Jurij Meinhold (izg. Majnhold), doma na Pomorjanskem, je bil poročen z ženo, protestantovske vere. On je bil dober katoličan in je vestno izpolnjeval svoje verske dolžnosti. Ona pa je naravnost kar sovrážila katoliško vero. In kakor je v mešanih zakonih pač naravna žalostna posledica, da se ljudje različnih verskih in svetovnih nazorov med seboj ne razumejo in pride med njimi do nesoglasja, prerekanja in razdora, tako je bilo tudi v Majnholdovem zakonu. — Zato ravno Cerkev take zakone, kar se da, preprečuje. Boji se tudi, da ne bi katoliški zakonci in pa otroci postali versko mlačni ali celo odpadli od katoliške vere. —

Ubogi Majnhold je moral od svoje godrnjave in luteransko zagrizene žene mnogo bridkih preslišati. Mnogokrat je prišlo do prav mučnih prizorov. Ko se je nekoč o priliki 40 urne pobožnosti dalje časa pomudil v cerkvi, je bil zopet ogenj v strehi. Siromak je mnogo trpel in se je v svoji dušni bridkosti zatekel v molitvi za pomoč k sv. Otonu, škofu in apostolu pomorjanskemu. Sv. Oton je bil namreč v 12. stoletju škof v Bambergu na Nemškem in je na prošnjo Boleslava IV., vojvode poljskega, oznanjal krščansko vero med pomorjanskimi Slovani, ki so tedaj (v 12. stoletju) spadali pod Poljsko. Na sv. Otona se je torej obrnil Majnhold in to s tem večjim zaupanjem, ker je bil zase prepričan, da je on najbrže edini Pomorjanec, ki se mu priporoča.

Drugo jutro je bila njegova žena, Lawa ji je bilo ime, nenavadno tiha in zamišljena. Končno je sama pretrgala molk in začela pripovedovati, kako čudovite sanje je imela preteklo noč. Prikazal se ji je častitljiv škof, dolgih las, ki so mu v valovitih kodrih padali zadaj na obleko. Prijazno je stopil k njeni postelji in ji čudovito lepo govoril. Vsaka njegova beseda je bila polna tolažbe in ljubezni. Nazadnje ji je dal blagoslov in obljubil, da pride zopet čez štiri tedne.

Po teh lepih sanjah se je prebudila, a čez nekaj časa spet zaspala. Iznova se ji je sanjalo, da je od zadnje prikazni minilo že štiri tedne in, kakor je bil škof obljubil, se ji je zopet prikazal. Nebeška svetloba je zažarela v sobi in škof se ji je prikazal v veličastnem sijaju, ki je izžareval od njega. Spremljalo ga je več duhovnikov in klerikov v belih roketih. Vsi so imeli v rokah prižgane sveče. Škof ji je govoril še pri-

jaznejše in tolažilnejše besede ko prvič. Cutila se je vso srečno in mu je odkritosrčno razodela vse, kar ji je bilo na srcu. Nato jo je eden izmed navzočih duhovnikov obhajal. Nazadnje jo je škof zopet blagoslovil. Bila je vsa srečna, kakor da je v nebesih.

Majnhold je povedal te sanje svojemu spovedniku. Ta pa mu je svetoval, naj ne govori z ženo nič o veri, ampak jo mirno prepusti milosti božji, ki je začela pri njej delovati. Samo, če bi ga kaj o verskih stvareh prašala, naj ji kratko razloži in pojasni. Dobri mož je pa tem bolj goreče molil za svojo ženo, naj bi jo Bog pripeljal na pravo pot in do prave vere. Dal je tudi v ta namen za sv. mašo, ki naj bi se opravila v Bambergu pri oltarju sv. Otona.

Kaj pa gospa Lawa? Prej jezična in zadirčna, je bila kakor spremenjena. Tiho in nekam vsa zamišljena je opravljala svoje delo, a videlo se je, da bojuje v svoji duši hude boje. Pri svojem možatem značaju jih je sicer sramežljivo prikrižala, a so se od časa do časa pokazali v raznih verskih vprašanjih, s katerimi se je obračala na svojega moža. Ta ji je odgovarjal jasno in določno ter se na tihem veselil nad zmago milosti, ki je imela biti v kratkem izvojevana.

In res, dne 29. marca 1862 je kakor bruhnila iz nje dolgo zadrževana želja, da hoče postati katoličanka. Ker je bila o veri že dobro poučena deloma po možu, deloma po knjigah, ki jih je skrivaj čitala, ji je bilo dovoljeno, da je takoj drugi dan, dne 30. marca 1862 vpričo katoliškega župnika, ki je bil o njenem dušnem razpoloženju že prej natančno poučen, molila katoliško veroizpoved in bila sprejeta v sveto katoliško Cerkev. Naslednji dan, 31. marca, je bilo vprav štiri tedne po onih čudovitih sanjah, ki ji jih je na molitve njenega moža v čast sv. Otonu poslal sam Bog in ki so bile začetek njenega izpreobrnjenja. Reči moramo: čudovita so pota božje milosti! Včasih se Bog posluži tudi sanj, da privede človeka do zveličavne resnice.

Kmalu nato je prejel Majnhold iz Brunšviga natančno sliko groba sv. Otona in s sliko tudi srebrno škatljo z njegovimi svetinjami. V priloženem pismu je pojasnil nadškofijski tajnik, da je svetnikova podoba nad grobom prastara in natančen posnetek njegove postave. Majnholdovi so bili od veselja kar presenečeni, ko so videli na sliki, da padajo svetniku izpod mi-

tre dolgi kodrasti lasje po obleki prav na ta način, kakor ga je videla gospa v svojih sanjah. To je bil zopet dokaz, da se ji je prikazal v sanjah škof sv. Oton in da so bile te sanje res od Boga poslani v zveličanje njeni duši.

To nenavadno izpreobrnjenje nam daje priliko, da spregovorimo tu nekaj besedi z verskega stališča o sanjah sploh. — Nekateri ljudje veliko dajo na sanje in si z

ki bi si zbujen želel, da bi bil res storil ono grdobijo, ki se mu je sanjalo o njej.

3. Sanje morejo priti od Boga; v njih Bog razodene komu svojo voljo ali mu da navodila za nadaljnje ravnanje. Tako se je Bog razodel v sanjah trem Modrim in jim ukazal, naj ne hodijo praviti Herodu, kje je Jezus, ampak naj se po drugi poti vrnejo v domovino. Enako se je prikazal v sanjan sv. Jožefu ter mu naročil, naj beži z Jezu-

Jezus pred Pilatom

Škofijski dvorec v Ljubljani

ugibanjem belijo glavo. Drugi pa, in teh je večina, se pa zanje nič ne zmenijo. Kdo ima prav?

Sanje so trojnega izvora:

1. Večinoma prihajajo iz naravnih vzrokov, to je iz dnevnih dogodkov, duševnega ali telesnega razpoloženja, ali od tega, kar smo prej brali ali poslušali. Take sanje so seveda brez pomena in je brezpametno nanje polagati kako važnost.

2. Lahko prihajajo tudi od hudobnega duha, ki mu je mogoče pričarati v našo domišljijo razne podobe in predstave. Saj v sanjah deluje samo domišljija, ne pa razum in volja. Hudič nam naslika v sanjah lahko najgrše stvari. A naj se komu sanjajo še tako velike grdobije, sanje niso nikdar greh, ker človek takrat ni pri zavesti, ne rabi pameti. Greh stori lahko človek samo, ko je popolnoma buden in se s premislekom odloči za kaj slabega. Grešil bi tudi tak,

som v Egiptet in tako uide Herodovim zlim naklepom. Sanje od Boga je imel tudi egiptovski Jožef, očak Jakob na svojem begu v Mezopotamijo, sv. apostol Pavel i. dr., o čemer nam izpričuje sv. pismo. Imeli so jih tudi mnogi svetniki in drugi, celo grešni ljudje, ki jih je Bog na ta način klical na pravo pot.

Sanje od Boga se dajo spoznati po teh-le znakih: a) če se sanja kaj takega, kar je spodbudno in pospešuje pobožnost; b) če nas dotične sanje dvigajo k dobremu, a ne nagibljejo k slabemu; c) če se čutimo po njih pomirjeni in za dobro goreči, ne pa vznemirjeni, mlačni in nagnjeni na posvetnost. Prav je, da take sanje tudi uvažujemo in se po njih ravnamo, kakor jih je vpoštevala tudi Lawa Majnhold, ki je postala iz strupeno zagrizene luteranke srečna in zgledna katoličanka.

M. Štular.

Ali nismo otroci svetnikov?

Tako je često vzkliknila sv. Angela, ponižna ustanoviteljica uršulinskega reda. Otroci svetnikov — kako odlično plemstvo! Neki francoski pregovor pa pravi, da plemstvo nalaga tudi dolžnosti. Naše plemstvo — plemstvo svetniškega pokolenja nam neprestano kliče v spomin, da se moramo izkazati vredne svojih velikih prednikov. Tudi oni so bili ljudje, kakor smo mi, pa so postali svetniki, tudi mi se

v oltarje, pa so vendar svetniki. In mnogo jih je med nami, ki najbrže ne bodo prišli v seznam svetnikov, pa vendar nosijo na sebi pečat izvolitve božje. In še mnogo več bi jih bilo med nami, če bi se tudi mi bodrili in ogrevali za sveto življenje, ob luči, ki sili iz svetniških glorijol.

Saj je bilo včasih tako pri nas — oj, kje so tisti časi! Po končanem dnevnem opravilu

J. Bérard

Na križevem potu

moremo posvetiti, stopajoč po njihovih stopinjah.

Kje se je sv. Angela navzela tako plemenitega mišljenja, tako svetega navdušenja, ki jo je podžigalo k vzvišenemu stremljenju po svetosti? Veste, kje? V domači hiši! Sleherni večer je združil vso družino okoli družinske mize in okoli domačega oltarčka. Vsak večer se je prečitalo nekaj iz življenja svetnikov, in malo, nedolžno Angelino srce je zagorelo v navdušenju in ljubezni za dobre in svete nebeške prijatelje. Tako blizu so ji stopili po tem, kar je o njih slišala in čitala, da se je v svetem ponosu zavedla: »Saj sem otrok svetnikov!«

Ne samo sv. Angeli, temveč še premnogim drugim svetnikom so bili zgledi tistih, ki so pred njimi živeli in se borili za Kristusa, pobuda k svetniškemu življenju. Mnogo jih je v nebesih, ki jih sicer sv. Cerkev ni postavila

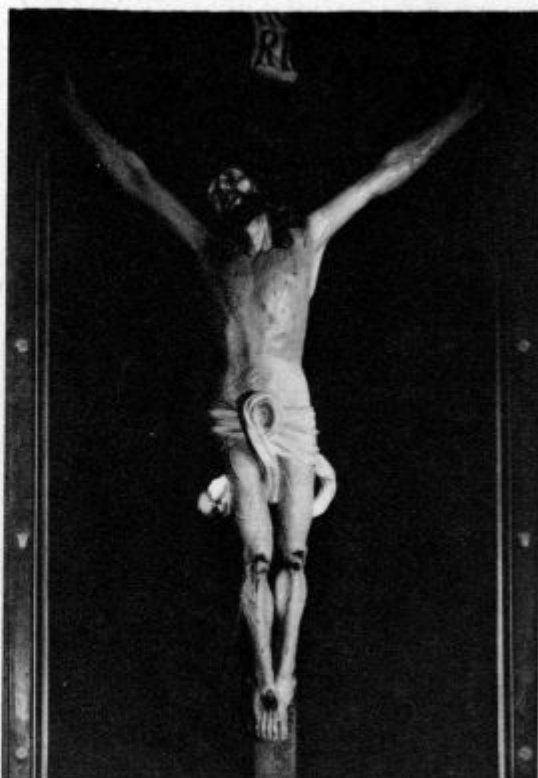
se je zbrala vsa družina k oni lepi uri, ko se v zaupnem razgovoru pogloblja medsebojna ljubezen in se v glasni skupni molitvi pletejo vezi z nebeškimi prebivalci. Res, bilo je lepo takrat! Kako smo se veselili otroci na tisto uro! Kako slovesno je bilo pri srcu tistemu, ki je bil na vrsti za čitanje! Prečitali smo namreč vsak večer odstavek iz življenja svetnikov ali iz trpljenja Gospodovega — vrstili smo se: danes je čital Jožek, jutri Anica, potem France itd., in potem Jožek in Anica in vsi drugi. Večkrat smo še v posteljicah razpravljali o tem, kar smo slišali in seveda modrovali po svoje. Bila pa je to zdrava hrana za naše duše, in Bog ve, kaj vse je zraslo lepega iz zrnja svetniških zgledov, ki ga je modra krščanska vzgoja sejala v mlada srca.

Ali ne bi bilo tudi našemu času treba, da se spet ozre po svetlih vzorih? Ali ne bi bilo

zlasti naši mladini treba pokazati svetlih zvezd, ko vidi povsod toliko varljivih luči, ki vodijo v mlakuže greha? Da, mladina predvsem naj bi se zavedla svojeg duhovnega plemstva — otroci svetnikov! In ali bi ne prineslo v družine novega veselja in verske poglobitve, z njo pa ljubezni in zadovoljstva, če bi spet začeli iskati stopinje svetnikov? Mar ne bi bile družine svetelnejše in posamezniki srečnejši, če bi hodili v varstvu svetnikov božjih in v ljubezni Nje, Prečiste, Preblage — Kraljice vseh svetnikov?

Knjižica »Nebeški dvor«, ki jo je sestavila redovnica-uršulinka, ima namen, poživiti v našem narodu častitljivo navado vsakodnevne kratkega duhovnega čitanja. Za vsak dan celega leta nam pokaže nov svetniški vzor, poda lepo misel, ki jo vzamemo s seboj na dnevno delo kot dehtečo cvetko, in celo svetuje nam, v čem moremo prav tisti dan posnemati svetnika dneva. Pa še nekaj! Da naše delo in trud koristi tudi velikim zadevam sv. Cerkve, nam za vsak dan predloži še poseben apostolski namen. Res, prav veliko lepih misli vsebuje knjižica. Sv. Oče sami so jo zelo pohvalili in podeljujejo vsem bralcem knjižice svoj apostolski blagoslov.

Ima pa »Nebeški dvor« še ta vabljeni znak, da je sestavljen s posebnim ozirom na Marijo. Tu častimo svojo nebeško Mater kot posredovalko vseh milosti, kot Kraljico sv. rožnega venca v oktobru, častimo njene radosti v juniju, njene bolečine v septembru, častimo njeno prečisto Srce v avgustu, in v novembru jo pozdravljamo kot rešiteljico duš v vicah. Vsakemu Marijinemu otroku so dragi ti naslovi njene nebeške Matere, in zato je knjižica uprav Marijinim otrokom še posebno prirejena in priporočena. Za naše male, za prvobohajance in birmance je lep in zelo primeren dar.

Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?

Dasi obsega blizu 600 strani, je vendar ohranila naravno obliko molitvenika in vsebuje tudi najvažnejše molitve. Velja brez poštnine vezana z rdečo obrezo 38 Din, nevezana pa 30 Din. Dobe se tudi mali zvezki za posamezne mesece ter lističi za žrebanje mesečnega patrona, kar je posebno pripočljivo Marijinim družbam.

Knjižica kakor tudi zvezki in lističi se dobe v Uršulinskem samostanu v Ljubljani.

F. K.

Delavec Matej Talbot

IV.

Boj.

Težki korak je bil narejen.

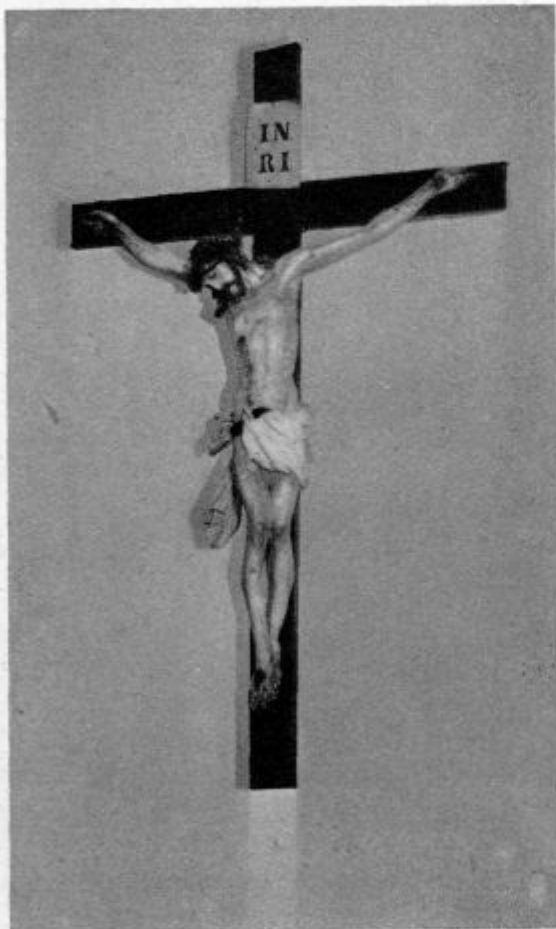
Moško besedo sem zastavil; za tri mesece, dolgi bodo! Toda treba bo zdržati. Kako? Ob najnevarnejši uri, ko neha delo in gredo potem delavci pit, ob tej uri se jim moram kako izmuzniti, izmekniti. — Pa se bodo zgedovali nad mano. Nak! Se bom že kje vsaj na videz kako zamudil, skrtil in izmuznil. — Kam? Domov? Ej, če grem domov, doma bi me lahko poiskali: »Matej, kaj, da te ni več na kozarček? Kaj bi tako stiskal?« — In kdo ve, če bi zdržal! Tjakaj se bo treba izmuzniti, kjer

me ne bo iskal nihče. Že vem! Cerkev! Vsako jutro bom šel k maši v cerkev sv. Frančiška Ksaverija; po delu pa v kakšno bolj oddaljeno cerkev. — Aha, že vem, k sv. Vincenciju, ki je bolj zunaj mesta. Nihče ne bo slutil, da sem tam.

Tako je delal načrte Matej tisto nedeljo, ko je po treh letih spet prejel sv. obhajilo.

Precej v ponedeljek jutro je začel Matej boj za svobodo svoje duše: zjutraj sv. maša, čez dan delo, po delu cerkev sv. Vincencija, ki stoji bolj na kraju mesta.

Pa že prvo soboto je prišla skušnjava in kar huda je bila. Sobota — dan plačila, dan veselja, ko se delavci kot roj vsujejo v krčmo.

Uršul. samostan v Ljubljani

Križani

Matej se jim ni mogel kar tako izmuzniti, opazili so ga: »Matej, kaj ne greš z nami? Ves teden te ni bilo!«

In Matej ni hotel, da bi ga imeli za posebneža in je zavil z njimi k »Veselemu srcu«.

»Krčmar, vrč piva!«

»Natakarica, čašo vina!«

»Hej, deklič, merico žganja!«

»Hej, krčmar, natararica, deklič, brž!«

»Steklenko kisle vode,« je poklical Matej.

Vsi so se spogledali.

»Lej, lej, Matej pije vodo!«

»Lej, lej, Matej bi rad zabogatel!«

»Hej, Matej, kaj nimaš več hranilnice pri »Veselem srcu?«

»Lej, Matej je abstinent!«

»Ha ha ha ha, Matej abstinent!«

Matej je plačal in šel in posihmal ni bil nikdar več v krčmi.

*

Je pa Matej silno trpel tiste prve tedne. Saj je kar hlepel in dehtel po pijači in je kar

gorelo v njem. V veliki borbi je krotil svoje telo. Tudi molitev mu je bila kaj težka po tolikih letih slabega in kar grešnega življenja brez molitve. Vsak večer, vsako soboto popoldne, vsako nedeljo se je v cerkvi boril —. Sleherni večer, vsako soboto, ko so tovariši prepevali in prepivali, vsako nedeljo se je vračal kar napol obupan in ves omahujoč: »Mati, saj je vse zastonj, saj ne bom zmožel! Ko minejo ti trije meseci, bom začel spet piti, kot sem prej!«

»Matej, ne bodi malosrčen! Saj vem, da je hudo in težko; pa boš videl, da bo šlo. Bog ti bo pomagal, Matej, in Marija te bo podpirala: zapisal si se v Marijino družbo, vzela te bo v posebno varstvo. Boš videl, da ti bo Marija pomagala!« Tako mu je govorila mati in vlažne so ji bile oči.

V treh mesecih ga je vera vsega popolnoma prevzela, in cerkev je napolnila vse njegovo mišljenje. Navadil se je živeti v hiši božji.

Ko so minili prvi trije meseci, je šel in podaljšal obljubo abstinence na eno leto.

*

Pa izkušnjavec ni odnehal.

Neko soboto — v krčmi so prepevali tovariši — je šel po stopnicah cerkve sv. Ksaverija in kar pehnilo ga je pri vratih dvakrat, trikrat kot nevidna roka nazaj in mu ni pustilo noter. Pa uprl se je proti tej nevidni roki. Nevidni zopernik bo, je pomislil in rekel: »V imenu Kristusa križanega — poberi se, satan!« In lahko brez ovire je stopil v cerkev. — — —

Neko nedeljo je bilo. Šel je spet v cerkev sv. Ksaverija k sv. maši —; ob pol sedmih je bilo. Pri sv. obhajilu se dvigne, da bi tudi sam šel k angelski mizi. Kar ga zgrabi silna izkušnja kakor obup, in nekaj mu zasepeče v srcu: »Norec, Matej Talbot, saj je vendar vse zastonj! Saj se boš spet povrnil k pijančevanju. Vsa tvoja dobra dela so zaman. Saj ne boš zdržal, Matej Talbot, norec!« — In kot bi odrevenel, ni mogel k obhajilni mizi, ampak ga je kar gnalo ven iz cerkve. Taval je tjavendan, ne da bi vedel kam, dokler ni skušnjava odnehala.

»Baš prav; pred stolnico sem, osem je ura, sv. maša je in pri obhajilu bom.« — Stopi v stolnico. Vse v redu. Pa spet ga popade skušnjava s prejšnjo silo in ga žene, kot da je brez volje iz cerkve.

»No, kot nalašč, devet je ura, tu je župna cerkev, maša je ob devetih in lahko bom pri sv. obhajilu.« — Zastonj! Ista obupna groza, ne more se geniti.

Ves ubit omahuje po cesti nazaj k cerkvi sv. Ksaverija. Tam se vrže na stopnice pri cerkvenih vratih, si položi roke v podobi križa na prsi in zakliče: »Prav zares, Gospod, se nočem povrniti v življenje, ki sem ga zapustil. Preblažena Devica Marija, pomagaj mi!«

Kakor da se mu je odvalila težka skala od srca. Šel je v cerkev, bil pri sv. maši in obhajilu in skušnjava se ni več vrnila.

Ko je minilo leto, je šel in se zavezal za vse življenje, da ne bo pil opojnih pijač.

Naše delo

IV.

Pregledoval sem imenik naših članov in članic. Opazil sem, da iz treh vasi naše precej prostrane župnije ni nikogar v Marijini družbi, ne v mladeniški, ne v dekliški. Malo čudno sem pogledal. Kakšen naj bo vzrok? Predaleč od sedeža župnije vendar niso. Saj je do gorskega brda še dalj in vendar je od tam čedno številce fantov in deklet v družbi. Divji laz, Kriva reber in Puste njive — pa nič!

V zapiskih svojega prednika sem dobil kratko omenjeno: »Divji laz, Kriva reber in Puste njive — nič. Ti nesrečni vaški prepri in stoletna sovraštva!«

Mikalo me je kaj več poizvedeti, kaj te besede pomenijo. Pri družbeni seji sem sprožil vprašanje in odprl predale svoje radovednosti na stežaj. Zvedel sem dovolj. V tistih davnih dneh, ko so svet delili in ko so cesto odmerjali, so se čutili prebivalci omenjenih treh vasi nekaj prikrajšane. Cesta ni šla tako, kakor so oni želeli in njiv jim niso odkazali na najboljšem kraju. Vse pa da je baje zakrivil takratni župan, ki je seveda držal s spodnjim koncem občine in župnije, gorenji konec pa je zane-marjal. Kdaj je bilo že to! Že drugi rod je gospodaril na razdeljeni zemlji in vozil po novi cesti, sovraštvo pa se je dedovalo iz roda v rod.

Videl sem pa, ko sem nekaj časa bival med temi ljudmi, da so dobri ljudje tu in tam. Kar škoda se mi jih je zdelo, da jih ne morem združiti pod skupnim Materinim okriljem. Ali naj ustanovim še eno Marijino družbo? Saj bi jo rad, če bi s takim de-ja-

njem sovraštva še bolj ne podžigal in prepiru ne dal še novega netiva. Ne, ne; tako ne bo šlo. Ampak kako priti tem ljudem blizu?

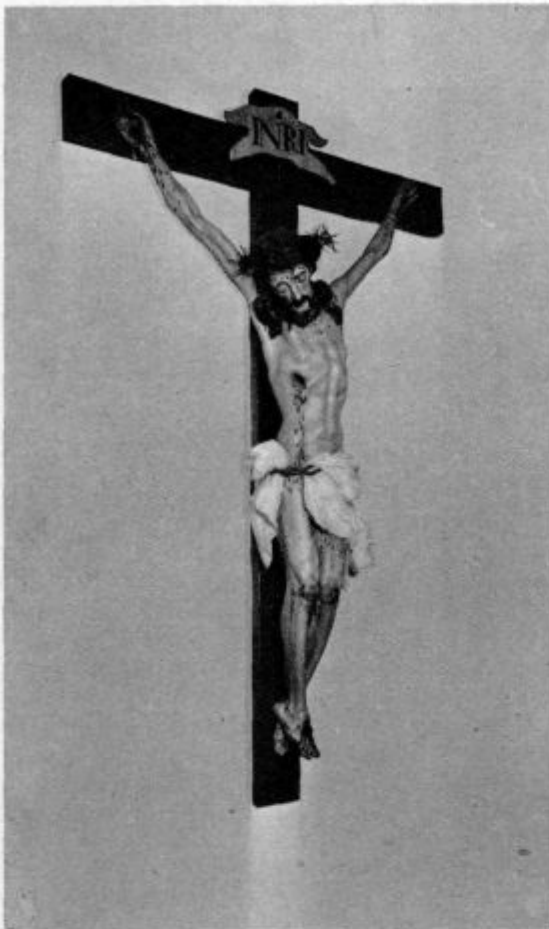
Poskusil sem z družbenim odborom. Naravnost uprl se mi ni. Toliko jasno mi je pa povedal, da sem koj videl in spoznal, da si ne upa ugrizniti v jedro. Pretrdo je. Stoletne pravde ne padejo kar čez noč.

Odborove izjave sem bil vesel in žalosten.

Vesel sem bil odkritosrčnih besedi, četudi so se glasile: »Ne!« Bolje tako, kakor pa če bi mi bili v obraz vse obljubili, za mojim hrbtom bi se pa začudeno spraševali, češ, kako morem kaj takega zahtevati, kar se ne da izpeljati. Žalostilo me pa je, ker naš rod ni še vzgojen za žrtve. Kjer bi šlo kar gladko, tam še upa poprijeti, kjer se pa pokažejo težave, tam pa odpove. Vem in vidim, da vsaka žrtev rodi bolečino in da je bolečina grenka in pekoča; vendar je pa tudi gotovo, da se brez žrtev še nobeno veliko delo ni izvršilo. Pa se tudi ne bo. Vsako dobro delo ima svojo Kalvarijo. Mora jo imeti, da se v ognju trpljenja razboli, razžari in utrdi.

Dosti je modrovanja.

Nastopil sem drugo pot. Poskusil sem s sorodniki. Videl sem, da imajo vsaj nekatere hiše iz spodnjega dela župnije svoje bližnje sorodnike v zgornjem delu. Povabil sem jih k sebi in povedal sem jim, da bi bilo veliko dobro delo, če bi bilo mogoče poravnati tiste stare razdore in prepire in združiti vso župnijo pod plaščem Matere božje.

Uršul. samostan v Ljubljani

Dopolnjeno je!

Obljubili so. Šli so na delo. Poskušali so, vrtali in drezali so, prigovarjali in prosili, pa ni šlo tako gladko, kakor bi človek želel. Naveličali so se. Manjkalo je vztrajnosti. In to je tudi precejšnja napaka mojih ljudi. Dela se loti, ali če ni koj uspeha, odstopi. Saj so še naproti Bogu taki. Prosijo ga, ali če jih precej ne usliši, pa je kar koj zamera. Kakor bi bili oni gospodarji nad Bogom. S svojo molitvijo hočejo Bogu kar ukazovati. To pa ne gre. Stvar ne bo zapovedovala Stvarniku.

Vendar sem pa s sorodniki vsaj toliko dosegel, da se je stvar načela. Spoznal sem pa takoj po prvih poročilih in neuspehih, da bom moral še sam vmes poseči, in pa da brez pomoči od zgoraj ne bo šlo.

Za nekaj časa sem odjenjal. V par mesecih sem povsod, kjer sem mogel, zlasti pa pri vseh kongregacijah priporočal članom, naj molijo vsaj po en Očenaš na dober namen. Koliko sem dosegel, ne morem povedati. Samo to vem, da bi ne bil dosegel nič ali pa vsaj skoro nič, če bi bil

svoj namen javno povedal. Nasprotovali bi mi bili na obeh straneh.

Začel sem sam rušiti stavbo zastaraneega sovražstva. Poskušal sem pri posameznih ljudeh, potrkal sem na nekatera vrata in povem lahko, da nekaterikrat zastonj. Ravno ven me niso metali, povedali so mi pa marsikje, da izvršujem delo, ki ne bo prineslo dobrega konca.

Imena bom prikril, povedal pa bom, kakšne odgovore sem tu in tam dobil:

»Kaj! Da bi mi odjenjali? Nikdar! Spodnji konec je vsega kriv. Tam naj popravijo, kar so zagrešili, pa bo vse dobro. Pravica je naša!«

Spet drugod so mi rekli: »Gospod! Nikdar! Moj oče — Bog mu daj nebesa! — mi je naročal, pa kolikokrat mi je naročal, da od svojih pravic ne smemo odjenjati. Toča naj pobije to zemljo, suša naj pokonča vse zelenje, drevje naj se posuši in trava naj ne požene, če boste to storili. Tako mi je naročal. Ali naj ga ne ubogam? Ali naj še na onem svetu izzivam njegovo jezo? In tudi tega nočem, da bi moji otroci kdaj kamenje metali na moj grob in da bi mi očitali, da sem zavrzel pravico, ki je bila naša!«

Občudoval sem trmo, ki se vleče kakor podedovani greh iz roda v rod. Občudoval sicer dobre, vse hvale vredne ljudi, da ne spregledajo. Kakor slepo drvi to ljudstvo v svojem srdcu naprej in si greni življenje sebi in vsem svojim. Kakšen raj bi imeli ljudje na zemlji, če bi vrag jeze in sovražstva ne begal po zemlji in ne sejal nepotrebnih razdorov!

Odjenjal pa nisem. Če so oni trmasti, bom pa še jaz. Če so oni zagrizeni v razdor in v nasprotstvo, se bom pa že jaz zagrizel v spravo in v poravnavo. Leta in leta sem glodal in podiral delo satanovo, kjerkoli sem mogel: po družinah, v šoli, v družbi, pri velikonočnem spraševanju, pri obiskovanju bolnikov, vselej in povsod.

Do danes še nisem vsega dosegel, kakor bi bil rad. In preje bom legel pod zemljo, preden bo vse dokončano. Tudi moj naslednik si bo še lahko na tem polju služil nebeško krono. Led sem pa le prebil. Prve člane sem pa le dobil v vrste naših kongregacij. Upam, da bodo zdaj nastopili tudi moji pomočniki in zavezniki, ki so doslej gledali vse delo le bolj od strani. Hvala Bogu in Devici Mariji, da se je začelo!

V tem delu sem spoznal do dobra, da smo za napredek v dobrem potrebni vsi trije: Bog s svojo pomočjo, duhovnik in ljudstvo pa s svojim sodelovanjem.

Le Sueur

Paris, Louvre

Po vstajenju

Marija Magdalena je stala zunaj pri grobu in jokala. Ko je jokala, se je sklonila v grob in je videla dva angela v belih oblačilih, ki sta sedela eden pri vzglavju in eden pri vzhodju, kjer je bilo položeno telo Jezusovo. Rečeta ji: „Žena, kaj jokaš?“ Odgovori jima: „Vzeli so mojega Gospoda in ne vem, kam so ga položili. Ko je to izgovorila, se je obrnila in videla Jezusa, pa ni vedela, da je Jezus. Jezus ji reče: „Žena, kaj jokaš? koga iščeš?“ Misleč, da je vrtnar, mu pravi: „Gospod, če si ga ti odnesel, povej mi, kam si ga položil, ga bom jaz vzela.“ Jezus ji reče: „Marija!“ Ona se obrne in mu reče: „Rabóni!“ to se pravi: „Učenik!“ Jezus ji reče: „Ne dotikaj se me, zakaj nisem še šel k svojemu Očetu.“ (Jan 20, 11-17.)

Še to naj zapišem, da je bil tisti dan, ko sem dosegel vsaj delno spravo med spodnjim in zgornjim koncem v svoji župniji, zame eden najbolj veselih dni vsega mojega življenja. Kakor Velika noč, kakor dan vstajenja in prerodenja. V cerkvi sem se premagoval. V družbeni dvorani se pa nisem več mogel. Kar ušlo mi je in sredi govora sem zapel:

Premagana je vsa hudoba,
to je rešenja srečni dan.
Potrta je pekla oblast,
zapoj, kristjan, hvaležno čast:
Aleluja, aleluja!

Ljudje so si cel mesec pripovedovali, da še nikoli niso videli svojega župnika tako veselega.

Verjamem, da ne...

J. Langerholz.

Zgodbe krščanske matere

(Dalje.)

XXIV.

Zadnja leta je Elizabeta govorila kakor nekoč apostol Pavel: »Vsak dan umiram. Želim biti razvezan in biti s Kristusom, kar bi bilo veliko bolje. Zakaj Kristus je meni življenje in smrt dobiček.«

Bogoljuba raznaša...

To hrepenenje je potisnilo v stran vsako drugo hrepenenje. Zdelo se ji je, da živi na tem svetu le še kot na kraju pregnanstva. Ker pa se je sama Bogu ponudila kot žrtev za grešnike in za zmago Cerkve, je morala pretrpeti še križanje, zadnjo in najhujšo muko, preden je mogla reči: Dopolnjeno je.

Ne da bi si bila svesta krivde, se je tresla pred božjo pravičnostjo in se bala, kakor da je Boga hudo razžalila in ga izgubila. Hrepenela je k njemu, pa se ji je zdelo, kakor da jo peha od sebe. Zazdelo se ji je, da je zavržena in prekleta od Boga. Vse ji je bilo zoprno in gnusno; njeno edino koprnenje je bilo iskati in spet najti svojega ljubljenega Gospoda.

Tedaj je govorila: »Zdihujem, medlim sredi svoje muke, pa vendar sem pokojna in mirna. Moja muka mi je ljuba in draga. Ne dam je in je ne zamenjam za vse zlato sveta, za vso tolažbo sveta.«

In spet: »Čim bolj Bog ceni kako dušo, tem bolj jo potopi v temno brezno muk. Kamor se obrnem, samo trpljenje! Moj Bog beži od mene. Zastonj ga iščem z zdihljaji in solzami. Všeč je božji Ljubezni, da trpim in srčno hrepeni duša, še več trpeti. O dragoceno trpljenje, o srečne muke, ki me družite z mojim Bogom!«

Tiste čase je hodila v duhu na Oljsko goro ali na goro Kalvarijo gledat, kako trpi njen Gospod in mu je klicala: »O moj Jezus, imej vendar usmiljenje z menoj, prosim te pri tvojem svetem trpljenju in tvoji smrti!«

In ko je tako klicala, jo je slišal in tolažil: »Moja hči, potolaži se in ne vznemirjaj se! Ti bi rada imela svoj pogled tako uprt vame, da

ne bi na nič drugega mislila kakor samo name.«

»Da, oh da, Gospod, to je, po čemer hrenpenim, da bi svoj pogled vate uprla in ga nikdar več ne obrnila od tebe.«

»Moja hči, to je dano samo blaženim v nebesih, ne pa dušam, ki še potujejo po zemlji.«

»Torej dokler živim, ne bom mogla za vselej upreti vate svojega pogleda? Glej, na vse žrtve sem pripravljena, samo da dosežem to milost.«

Gospod jo je pomiril:

»Če se ne moreš povzpeti do tja, da bi imela vedno vame uprt svoj pogled, tako kot počiva moj pogled vedno z veseljem nad teboj, se ne čudi! Zakaj jaz sem neskončen, ti pa omejena stvar, obdana z nebogljenim telesom. Ko boš uživala blaženo gledanje, bo izginila vsaka ovira. Do tedaj bodi zadovoljna, če to sveto hrepenenje giblje tvoje srce in te

moja ljubezen uči trpeti. O poglej me samo na tem križu, hči moja, kako sem preboden in zaničevan! Povabim te, umri z menoj na križu!«

»Razumem to pravo bogastvo duše. Da, moj Bog, daj mi trpljenja, kolikorkoli ti je všeč, toda spomni se, da sem uboga, revna grešnica! Pomačaj mi s svojo milostjo!«

»Zapusti samo sebe in našla boš mene! Ničesar ne izbiraj in odpovej se vsaki posesti! Če hočeš biti meni všeč, se ponižno vdaj v mojo voljo! Čim prej to storiš, tem bolj mi bo všeč.« — —

In zazdelo se ji je, da je razpeta in trpi na križu, ki nosi napis: »Posnemaj Jezusa iz Nazareta!« In trpela je, da je mislila, da mora umreti od bolečine.

Pa v morju luči, od angelov obdan, je prišel Zveličar Jezus Kristus. Z lastno roko jo je oprostil križa in ozdravil njene rane z balzamom, ki je solzil iz rane na njegovi strani.

Za obletnico*

Zapeli so zvonovi... Tebi, ljubi Janko! Nismo mogli verjeti, da si umrl, ti naš brat, naš prijatelj, ti vzor lepega fantovstva. Ne boš nam več pisal, saj si za vedno zatisnil oči tam ob sinjem morju v Dalmaciji.

Janko! Zarezal si občutno vrzel v naših vrstah. To občutimo še danes po dobrem letu tvoje odsotnosti. Oh, Janko! Zakaj je uprav tebi smrt pretrgala nit življenja; tebi, ki si bil kakor lilija na polju, čist in ves božji, pravi

značaj, zgled delavnosti in pobožnosti. Videli smo te pogostokrat, gotovo pa vsako prvo nedeljo pred angelsko mizo.

Janko! Počivaj mirno tam daleč ob Jadranu! Umrl si kot junak za domovino. Jezusa si ljubil, zato si v Njem srečen, srečen za vedno. Z Bogom, Janko!

* Janko Pevec, r. 25. XII. 1908 v Radomerju pri Ljutomeru; † 15. III. 1930 kot vojak v Šibeniku.

Rimska kronika. »Vatikansko mesto,« sedanja cerkvena država, ni »milijonsko« mesto, saj še 1000 prebivalcev nima. Ob novem letu so jih našteali 639. Med temi je 118 Švicarjev (častna straža), 150 vojakov papeževga orožništva, 345 Italijanov (uradnikov, služabništva), 8 Francozov, 8 Nemcev (med njimi 5 frančiškanskih bratov, ki vodijo gospodarstvo), 3 Španci, 2 Nizozemca, pa en Avstrijec, Norvežan in Etiopec. V »Vatikanskem mestu« stanuje še okrog 300 oseb, ki pa niso vatikanski državljani; to so številni učenci in

profesorji papeškega seminarja, kakor tudi uslužbenci vatikanskih uradnikov in častnikov. — Sv. oče Pij XI. je ob nagovoru rimskih postnih pridigarjev tožil zlasti čez pohujšljive kino-predstave in prireditve po varijetjih, kakor tudi čez onečeščevanje nedelj. —

Iz vseh delov sveta prihajajo poročila, da se je papežev govor o priliki otvoritve vatikanske Radio-postaje prav dobro razumel. Kardinal O'Connel (Boston): »S čudovito jasnostjo sem vsako besedo razumel.« — Kar-

dinal Mundelein sporoča, da so v Ameriki od Floride do severne meje Združenih držav ves govor dobro čuli. Isto zatrdilo je došlo iz Palestine, Avstralije in Juž. Amerike. V Pragi, v Londonu so sprejemne priprave napeljali v stolnico. V Amsterdamu so bili silno vzradoščeni bolniki, ko so slišali, da se je sv. oče spomnil tudi trpečih ter jih blagoslavljajal.

Zadnji še živeči brat blažene Bernardke Soubirous iz Lurda je umrl. Dne 14. junija 1925 je bil še navzoč v cerkvi sv. Petra v Rimu, ko je bila njegova sestra proglašena za blaženo. Ime mu je Bernard Peter Soubirous. Rodil se je l. 1859. Ko je bl. Bernardka stopila v samostan v mestu Nevers-u, mu je bilo šele 7 let.

Ne pozabimo! Za Rusijo, kjer gre preganjanje svojo pot, je treba še in še moliti. Meseca oktobra l. 1930 je bilo v Leningradu 17 svečenicov ustreljenih; svetišča zapirajo, a Evropa skorajda molči. Hudobija se vali naprej kakor plaz. Zveza brezbožnikov ima že polčetrty milijon članov. Veri sovražnih visokih šol so ustanovili na Ruskem že 35. List brezbožnikov se tiska v 13 milijonov izvodih. Karmeličanke v Lisieux-u molijo vsak dan pri krsti sv. Terezije Det. J.: »Deus, salva Rusiam!« — Bog, reši Rusijo! Darujmo tudi mi vsaj one molitve po sveti maši za rešitev Rusije, pa tudi za rešitev Evrope, saj brezbožnost in boljševidem povsod dvigata svojo drzno glavo. Ruski boljševiki so izbrali Berlin za središče svoje propagande. Ali ni zadnji čas, da stopijo na noge vsi, ki si ne žele ruskih razmer in ruske nesreče.

Ali je to nekdanji krščanski Dunaj? Vestnik svobodomiselske zveze v Avstriji ima med drugimi podatki tudi to žalostno postavko, da je v Avstriji 120.000 organiziranih oseb, ki so brez vere; med temi je 10.000 dunajskih otrok, ki ne hodijo več h krščanskemu nauku, marveč se jim nudi samo nekak življenski pouk. Ubogi otroci!

Grozna morija. Strašno narašča število mater, ki se zločinsko oproščajo porajajočega se življenja potomcev; pa v istem razmerju napreduje tudi število žensk, ki jih radi tega predčasno ugrabi smrt. Vatikansko glasilo »Osservatore Romano« navaja sledeče številk: Na Francoskem se prepreči zločinsko vsako leto do 600.000 rojstev; v Nemčiji je naraščalo število takih umorov takole: 340.000 (l. 1911), 500.000 (l. 1923), čez milijon l. 1930. Od žensk, ki so ob takih okoliščinah na Angleškem umrle, je bilo čez eno četrtno žrtev zločinskega poseganja v božje naredbe. Na Nemškem umrje letno okrog 35.000 žensk na posledicah nepostavnega in grešnega povzročanja bele smrti. O Rusiji še govorimo ne!

Ladijski častnik-novomašnik. Te dni je imel na Dunaju novo mašo 42 letni redovnik-piarist Henrik Brückner. Pred svetovno vojno je služil kot častnik nemške mornarice na Kitajskem, nato v nemški Afriki, med vojno pa na raznih bojiščih. L. 1923 se je odločil za redovni stan. Sedaj je dosegel svoj cilj; postal je mašnik.

Solovski. Ta otok bo omenjala zgodovina ruskega ljudstva v letih sovjetskega tiranstva z grozoto. Neki duhovnik, ki se mu je posrečilo ubežati, je sporočil, da je v tem sibirskem pregnanstvu 425 pravoslavnih ruskih svečenicov in 48 katoliških duhovnikov. Z vsemi ravnajo pazniki kar nečloveško. Vsi ujetniki trpe vsled kužnih bolezni, ki nastajajo ob silnem mrazu; manjka pa najpotrebnejših zdravniških pripomočkov. V gozdovih in močvirju so jim odkazana dela. Vse bi se pa še preneslo, če bi le ne bili od vsega sveta tako kakor odrezani.

Odličen konvetit. Dosedanji redni profesor cerkvene zgodovine na evangelijski bogoslovni fakulteti v mestu Bonu, Erik Peterson, je prestopil v katoliško Cerkev. V zadnjih letih je objavil dvoje daljših predavanj »Cerkev« in »Kaj je bogoslovje?«

Silno se širi češčenje bl. Konrada Parzham-a, kapucinskega brata, bavarskega rojaka. Lani je bil prišet med blažene, zdaj je sv. oče Pij XI. dovolil, da se je započel proces za svetniško proglašenje, ker so dokazana nova čudežna uslišanja.

Blagoslov svete spovedi. Na nekem čehoslovaškem poštnem uradu je bil ukraden ček in denar dvignjen. Kot prejemnica je bila zapisana gospa Kaminska. Morala je v preiskovalni zapor, dasi je sveto zatrjevala in dokazovala svojo nedolžnost. Preiskava je trajala eno leto. Pri glavni razpravi se naenkrat pojavi župnik iz Detve kot priča, ter izroči predsedniku svoto denarja, prav toliko, kolikor je bilo na ček izplačano. Povedal je, da mu je bil denar izročen v spovednici s prošnjo, naj bi ja vse storil, da gospa Kaminska ne bo obsojena. Več navzoči župnik iz spovedi ni mogel in ni smel povedati, ker ga je vezala spovedna molčečnost. Gospa Kaminska je bila takoj izpuščena.

† **P. Alfonz Miklavčič.** V Lemontu (Amerika) je 10. febr. umrl bivši župnik pri Sv. Treh kraljih, J. Miklavčič. V Ameriki je pred petimi leti vstopil v frančiškanski red. Po borbem življenju je šel po plačilo k Bogu. Bil je — kakor sv. župnik Vianney — skromen, preprost, a goreč duhovnik. Kadar je bilo treba za dobre namene spraviti skupaj primerno zbirko, je gotovo uspel. Naj počiva v miru!

Vsako leto zborujejo zastopniki nemških katoličanov v enem izmed večjih mest. Letoš-

nji katoliški shod bodo imeli od 26. do 30. avg. v Nürnbergu. Razprave bodo povečini posvečene jubileju svete Elizabete in dobrodelnemu gibanju.

Iz Konnersreutha vedno kaj zanimivega. Gospa Sch. se je v mestu Essen-u udeležila komunističnega obhoda. Pri nekem kinu je mimogrede opazila sliko zamaknjenke Terezije iz Konnersreutha. Ta pogled jo je sila prevzel. Neka neugnana sila jo je priganjala, da mora Terezijo osebno videti. V spremstvu svoje nečakinje se je podala na pot preko Köln-a na Bavarsko. Ker ni imela veliko sredstev, je mnoga pota prehodila. V Konnersreuthu so ji povedali, da je prišla zaman in da jo v hišo zamaknjenke ne morejo pustiti, ker nima škofovega dovoljenja. Odločila se je, da gre peš v Regensburg do škofa. Posredovali so, da tega ni bilo treba storiti. Obotavlja je stopi v sobo Terezije Neumann, ki je takoj presodila in spoznala njeno duševno stanje kot zagrizene komunistke in svobodomiselke. Nagovori jo in tolaži, da ima Jezus rad tudi take, ki so v zmoti, pa kažejo dobro voljo. Položila je tujki roko na lice in jo pogladila. Prizor je komunistko tako prešinil, da je še isti dan pri ondotnem župniku opravila skesano spoved in se spravila z Bogom. 26 let že ni bila pri spovedi.

Drugi dan je skupno s Terezijo prejela sveto obhajilo. Po sv. obhajilu je bila Terezija v ekstatičnem stanju (zamaknjena). Dasi so ji bile družinske razmere tuje gospe docela neznanne, je razodela, da je tujka pred leti k svojim štirim otrokom privzela še petega, tujega otroka, ki je pa v nežni dobi umrl. Ta čisti angel se je sedaj hvaležnega izkazal in izprosil svoji dobrotnici spreobrnjenje od Jezusa.

Krasno napreduje katoliško delavsko gibanje v Belgiji. Na 9. narodnem kongresu belgijske krščanske delavske zveze so ugotovili sledeče prirastke: Delavska zveza ima 202.000 članov; krščanska strokovna zveza 190.000 članov (20.000 več kot prejšnje leto); krščanske delavske bolniške blagajne 230.000 družinskih gospodarjev (prirastek 19.000); krščanska ženska zveza 140.000 članic (prirastek 18.000); zveza mladostnih delavcev 70.000 (prirastek 30.000).

Nič dobrega ne slišimo iz čeških učiteljskih krogov. Na Čehoslovaškem je uslužbenih na osnovnih in meščanskih šolah 28.300 učiteljskih moči; a med temi je skoraj 28% brez veroizpovedi. Nadškof dr. Kordić v Pragi je bil nedavno prisiljen, da je ostro nastopil proti češki učiteljski zvezi, ker je nje list smešil papeževo okrožnico o krščanski vzgoji.

Na Koroškem je 370 duhovnikov, ki so nastavljeni v dušnem pastirstvu; a od teh je samo 189 domačinov, ki so rojeni Korošci. Škof

dr. Hefter se prizadeva, da bi se čimdaljebolj večalo število domačih duhovnikov. Postaviti bo dal novo semeniško poslopje, ki bo dozdano leta 1932.

Za častnega kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja je imenovan profesor dr. Gregor Pečjak. Odlikovanec ima trajne, od vseh priznane zasluge, ki si jih je pridobil s spisovanjem šolskih veronaučnih učbenikov, molitvenikov in obrednih knjig. Kot gimnazijski katehet in vzgojitelj je s svojim neumornim trudom, z globokim znanjem in izredno ljubeznijo do mladine dosegel vsekdar krasne uspehe. Poleg poklicnega dela uporablja ves ostali čas za pisateljstvo ter za skrbi, ki mu jih nalaga predsedniško mesto v Katol. tiskovnem društvu, v zadruzi »Dijaška in ljudska kuhinja« in drugod. Bog naj ga ohrani!

Slovenska krajina je izgubila odličnega moža — župnika Iz. Baša. Pokojni dekanijski upravitelj, ki je vodil bogojnsko župnijo celih 22 let, se je odlikoval kod duhovnik, kot narodnjak in človekoljub. Ogromna množica je poslušala v novi cerkvi poslovilne besede bivšega poslanca J. Klekla. Silen jok vseh tisočev je pričal, da se ljudstvo zaveda velikih zaslug pokojnikovih. — R. i. p.

Apostol v župniji. Svetovna vojna je kakor nevihta z gromom in točo tudi na cerkvenem polju napravila mnogo škode. Po vojni je bilo treba iznova začeti, popravljati, obnavljati. Fantovske Marijine družbe še do danes niso povsod zacelile vojnih ran. Počasi pa se bodo dvignili tudi fantje. Tako nam piše mladenič iz zelene Štajerske: »V naši župniji je g. župnik oznanil, da bi rad poživil fantovsko Mar. družbo. V meni se je oglašala vest, naj bi se priglasil, toda skušnjavec je šepetal: Saj to ni zate! Marijina družba je samo za izvoljene, za pobožne fante! — Pa se je zopet zbudila vest, češ, ako se odločiš ti, boš za seboj potegnili še štiri brate in našemu zgledu bodo sledili tudi drugi... Zmagal sem. Popoldne se nas je petero bratov zglasilo pri g. župniku. Vesel nas je bil. Bodrilna in prijateljska beseda je storila iz nas neustrašene borce. Postali smo navdušeni apostoli Marijine družbe. Pridobili smo za družbo vse dobre fante. Slovesen sprejem smo imeli 8. decembra 1930.«

Školja Loka. V nedeljo, 1. februarja, so imeli fantje in moške skupno sv. obhajilo. Nato

se je vršil shod mladeniške Marijine družbe, ki jo vodi dr. V. Fajdiga. Pri tej priliki so bile članom razdeljene čudodelne svetinje Brezmadežne. Po shodu so se člani mladeniške kongregacije, ki so obenem spretni in požrtvovalni sotrudniki pri vpriporitvah primernih oderških iger, podali na pot k Sv. Lenartu. Ob treh so v šolskih prostorih vpriporili dve lepi igri: »Sinovo maščevanje« in »Rdeči nosovi«. Za vpriporitev se je mnogo trudil prednik M. kongr. Ant. Okorn. Dohodek igre je namenjen manj premožnim fantom, ki bi se radi udeležili duhovnih vaj, kar jim bo s tem omogočeno.

Na svečnico smo obhajali v škofjeloški župnijski cerkvi stoletnico čudodelne svetinje. Vsak, ki se je udeležil službe božje, je dobil blagoslovljeno svetinjico. — Tajnik J. Klobovs.

Železniki. (Letno poročilo.) Na »žegnanško« nedeljo popoldne smo dekleta Marijine družbe spremile k večnemu počitku † članico Marijo Gotnar. Umrla je v starosti 22 let. Bolehala je 8 let za sušico. V tej mučni bolezni je bila tako potrpežljiva in vdana v božjo voljo, da nam jo je g. voditelj pri shodu Marijine družbe vsem postavil za vzor. Take duše so res od Boga posebno izbrane, toda redke na zemlji. Ker je bila sama nepokvarjena in je zgledno živela, je v svoji potrpežljivosti prav mnogo zaslužila drugim dušam. — V naši družbi imamo evharistični in olupševalni odsek. Evharistični odsek skrbi za to, da se vsak prvi četrtek zvečer moli ura češč. Ob nedeljah popoldne od 2 do 3 imamo molitveno uro. Želeti je, da bi bila vedno večja udeležba! Tudi pri sv. obhajilu je vsak dan nekaj članic iz Mar. družbe. — olupševalni odsek skrbi po svoji moči za lepoto hiše božje in oltarja ob družbenih shodih. Vsako leto oskrbimo skupno božjo pot na Brezje. Naš zgled je dal pobudo, da so se minulo leto tudi moške zbrali in skupno pohiteli k Mariji Pomagaj na Brezje. — O božiču je mladeniška in dekliška Mar. družba priredila igro: Skrivnostna sveta noč. Bila je ljudem tako všeč, da so trikrat napolnili društveno dvorano. Čisti dobiček se bo obrnil za prenovljenje krasnih Šubičevih jasic v naši župni cerkvi. — Naši šolski otroci so večji del vsi tudi v Mar. vrtcu, ki ima izmenoma vsak četrtek shod po sv. maši v cerkvi. Otroci se vadijo v ljudskem petju in pri šolskih sv. mašah pojejo na koru.

Žiri. Še rastejo krasne cvetke na Marijinih vrtovih. Po eno tako cvetko je prišel božji Ženin, jo utrgal in presadil na nebeške livade. Iz naše dekliške Mar. družbe je šla po plačilo družbenka Franciška Zakelj iz Gropek. — Rajna Francka je bila stara 28 let. Vse življenje je bila rahlega zdravja; a v slabotnem telesu je živela močna, lepa duša.

Poznal jo je najbolj On, ki prebiva v tabernaklju, saj je rajna pohitela neštetokrat tja k božjemu Tolažniku. Prosila je blagoslova sebi, domačim, zlasti mlajšim sestricam in bratcem, ki jim je bila vzgojiteljica in varhinja. Veselje je bilo gledati, kako je zanje skrbela, jim šivala, jih učila. Bila je pa skrbna čuvarica tudi sosednih hiš. Ko so sosedje šli na delo, na polje, je dostikrat šla okrog in pogledala, kaj delajo otroci. Bila je res blagoslov za vso vas. Jeseni 1929 je resno obolela. Mučilo jo je dihanje, noge so ji docela ohromele. Bila je revica, da ne večje, pa je vendarle ostala vedra, Bogu vdana, vesela in prijazna. Pa kako tudi ne! Saj jo je Jezus v boleznih večkrat obiskal in še tik pred smrtjo. Umrla je 8. januarja 1931. Naj prosi v nebesih za svoje tovarišice! — Usmiljena sestra Dolorosa Zakelj v Ljubljani je teta blage pokojnice.

Kostrivnica pri R. Slatini. Na praznik Brezmadežne sta slavili fantovska in dekliška Mar. družba 20 letnico ustanovitve. Mladeniška družba ima 72 članov, dekliška 170. — Družbeni voditelj se je v slavnostnem govoru s hvaležnostjo spominjal ustanovitelja g. Višnarja, ki je že odšel na nebeški Marijin vrt po plačilo. Sedanji g. župnik je 8. XII. l. l. obenem praznoval prvo desetletnico tukajšnjega pastirovanja, ki je bilo polno živahnega prizadevanja, pa tudi uspeha in blagoslova: Cerkve so dobile nove zvonove, župnijsko sveetišče poslikano in prenovljeno, Mar. družba poživljena. V znak hvaležnosti so mu Marijine družbe priredile primerno slavje. Obilo božjega blagoslova še v bodoče!

(Drugi dopisi prihodnjič.)

Opazovanja

»Kdor krščansko misli in čuti...« Linški škof dr. J. Gföllner je v svojem pastirskem pismu spregovoril tudi tehtne besede o delavskem vprašanju:

»Dobrodelnost (karitas) sama še ne zadoštuje, da bi se odpravila socialna stiska; kajti mnogo stiske povzroča nesocialna nepravilnost...»

Kdor torej krščansko misli in čuti, mora biti danes odkritosrčen, iskren, vnet in dejaven prijatelj delavstva. Zato papež, škofje in duhovniki toplo pozdravljajo krščanske delavske organizacije, društva in delavske zveze ter zahtevajo, naj ljudski zastopniki in vlade upravičene zahteve delavstva vzakonijo, in naj ne preslišijo njih obupnih klicev. Vsi pravi krščanski prijatelji delavstva stoje danes v prvih vrstah onih lajških apostolov, kateri se bore za pravo in pravičnost, za socialno umevanje in za socialno izenačenje.«

Marijinim družbam

sporočamo, naj družbene stvari kot so svetinje, knjige itd. naročajo v naši Pisarni Marijinih družb, Ljubljana, Jugoslovanska tiskarna.

Za dijaške in fantovske kongregacije je pravkar izšla »Kongregacijska knjižica«, ki naj bi jo povsod uvedli mesto običajnih sprejemnih diplom. Obsega kongregacijska pravila, nov (predelan) sprejemni obred, molitve, ki se molijo pri shodih, in še štiri pesmice z notami. Ceno smo nastavili kar mogoče nizko, 8 Din za v platno vezani izvod.

V tisku je knjižica »Zgodbe malega Gvidona«. Čudovito lepo življenje otroka, ki se je posvetil po pogostnem prejemanju sv. obhajila. Umrli je šele l. 1925. Lahko naročite že sedaj, da je ne bomo premalo natisnili. Cena bo približno 10 Din. — Knjižica je namenjena pravitko otrokom, kakor tudi staršem in vzgojiteljem.

V zalogi imamo tudi:

Vodilo Marijinih družb. Splošne smernice, vodstvo, namen, apostolsko delo M. D. Broš. 12 Din, vez. 20.

Knjiga o Mariji. 31 govorov iz I. marijanskega kongresa v Ljubljani l. 1924. Zelo porabna za shode in splošno kot duhovno čtivo. Nekaj izvodov je še v zalogi. Cena vez. knjigi 50 Din.

Marija moja mati. Prisrčno pojasnilo o Marijinih vrtcih in sprejemni obred; najlepša in najprimernejša sprejemnica v M. V. 2 Din.

Materi Mariji. Deklamacije. Lično darilce za dekleta ob sprejemu v M. D. 5 Din.

Sveti Jožef. Silvin Sardenko. 8 Din.

Pravila M. D.: za moške po 0.25 Din, za žene 0.50 Din, za dekleta 1 Din.

Posvečenje družbenika, družbenice, obnoveitev posvečenja po 0.25 Din.

Ikaznica za odglasitev iz domače in priglasitev v družbo po 0.25 Din.

Ólanarino za tekoče leto so nekatere družbe že poravnale, za kar se lepo zahvaljujemo. Druge pa prosimo, da nam čimprej pošljejo malenkostne prispevke, da bomo mogli izvesti načrte, ki jih imamo za tekoče leto. Naša čekovna številka je 13.758.

Skofijsko vodstvo Marijinih družb.

Kalvarija ruskega otroka in delavca. Vatikanski list »Osservatore Romano« piše: »Najhujša rana Rusije je mladina, ki se potepa. Mali, sestradani berači, v razcapani obleki se vlačijo po mestih, posebno v Moskvi. Med temi se dobe pijanci, morfinisti in kokainisti, vlačuge v otroški dobi z nevarno boleznijo. Samo v Moskvi je okrog 15.000 takih potepaških otrok...«

In delavstvo? Neki monter, ki je prišel s transportom francoskih strojev v mesto Aleksandropol (sedaj Leninakan), je objavil v listu »Progres«, kar je v sovjetski Rusiji doživel: »V Moskvi se je zlasti začudil, ko je videl v predmestjih samo ljudi z razcefedrano obleko in z obutvijo, ki se je komaj še nog držala. Vsi žive v strahu, da bi ne bili ovadeni. Odkrite besede ne izveš od njih, razen če so si zagotovili popolno varnost in zaupanje človeka, ki z njim govore — in še takrat le med štirimi očmi.«

Delavstvo je sestradano. Omenjeni Francoz zaključuje svoje poročilo z besedami: »Sovjetski delavec je najnesrečnejši človek, ki si ga moremo misliti.«

Razni zagovorniki ruskega »pekla« pa ne vidijo ali ne marajo videti gorja, ki ga doživlja sedanja Rusija. Oropana je svobode, verske tolažbe, strada in se pogreza v mlakužo nepravosti. — Molimo in še molimo za rešitev najnesrečnejših bratov!

Kar naravnost nam pove pisatelj krasne knjige »Kvišku zdaj dežela vsa«, kaj je napačnega med nami in kaj bi bilo treba s skupnimi močmi (»Katoliška akcija«) popraviti. V poglavju »Liturgično gibanje« pove, kaj ta označba pomeni, nato pa pravi med drugim: »Liturgično gibanje ima ta namen, da bi se ljudstvo bolj živo udeleževalo službe božje, da bi bolj sodelovalo z bogoslužnimi opravili, sodarovalo z mašnikom. — Ljudstvo je malo preveč ločeno od oltarja; premalo ve, kaj se na oltarju godi... Mašnik bere sveto mašo na oltarju, verniki pa po svoje molijo. Zato so v premalo živi zvezi s sv. daritvijo.

Skupna glasna molitev ni to, kar bi morala biti, marveč le neko mrmranje in momljanje, ki ni nič kaj spodbudno. Poznam pa župnijo, kjer ljudje tako lepo glasno in ubrano molijo kakor redovniki v koru.

Tudi lepo, pravilno in spoštljivo poklekovanje spada k liturgiji. Najprej naj se strogo zahteva to od otrok, potem naj posnemajo drugi. Tisto cincanje pred Najsvetejšim priča, da vera ni globoka; ljudje se ne zavedajo dobro, da stojijo pred Veličanstvom božjim.«

Naše slike

Kristus pred Pilatom. To veliko sliko (4 × 5 m) je od slikarja samega kupil bivši ljubljanski škof dr. Anton B. Jeglič. Pilat je Jezusa pravkar na smrt obsodil. Biriči ga primejo in odvedejo na morišče. V ozadju že nekdo vzdigne križ; množica hrumi, stega roke, zasramuje Zveličarja in kriči: Križaj ga!

Slikar Astolfi, ki je bil pred dobrimi 30 leti lastnik gradiča v Škocijanu pri Mokronogu, je v Trstu dolgo časa opazoval arabske tipe, da je mogel to mojstrsko sliko napraviti. Astolfi je bil rojen v Trstu l. 1824 in je tam tudi umrl l. 1900. Učil se je v Benetkah. Njegove slike se nahajajo v Trstu, na Dunaju in drugod.

Križani. Ker je Zveličar na križu umrl, je umevno, da so začeli kristjani upodabljati Kristusa na Križu. Toda iz zgodnje dobe krščanstva nimamo mnogo zgledov; pogostejše so podobe po 6. veku, ohranjene pa le v miniaturnih risbah in slikah in v slonokostenih izrezinah. Na podobah iz 10.—13. stoletja stoji Kristus po navadi na podnožku, glava je pokončna, roke so skoro vodoravno razpete, prtič je naguban, pa se drži tesno telesa, je precej dolg, vsaj do kolena in ima na sredi pentljo. V poznejših stoletjih se pričinja glava nagibati ali naprej, ali na desno; noge prebada en sam žebelj. Dočim v 12. stoletju Kristus še ni imel trnjevega venca na glavi, ga kažejo podobe iz poznejše dobe s trnjem venčanega. Do 15. veka se vidijo na Kristusovih podobah rebra prav razločno; pozneje polagoma zginevajo. Vsak čas ima svoja znamenja, po katerih se da spoznati vsaj približno, iz katere dobe je razpelo. Zelo staro razpelo je v narodnem muzeju. Drugo po starosti se nahaja na dvorišču hiše na Žabjaku šte. 6. Utegne biti iz dobe okoli 1450. Tri razpela, ki so okoli 200 let stara, se nahajajo v uršulinskem samostanu v Ljubljani. V. S.

*

Na Planinski gori bodo velikonočni ponedeljek, t. j. 6. aprila, blagoslovili tri nove zvonove. Služba božja bo dvojna, ob 7 in 10. Pred drugo božjo službo bo posvečevanje zvonov. Tako bo imela priljubljena božja pot zopet svoje zvonove, ki bodo vabili Marijine častilce k molitvi in k Mariji, pribežališču grešnikov. Marijini častilci ste vabljeni k tej slovesnosti. Prihodnji shod bo na binškošni ponedeljek z dvojno službo božjo. Prilika tudi za sv. spoved.

Slovenski umetnik Jos. Urbanija, ki stane na Dunaju VI., Brückengasse 8, želi dobiti za naše cerkve kako kiparsko naročilo. Njegova dela so bila na dunajski raz-

stavi zelo pohvaljena; »Bogoljub« je v prejšnjih letnikih objavil že več njegovih reprodukcij. (Sv. Terezija Det. Jezusa, Dobri Pastir, Srce Jezusovo itd.) Za junij imamo njegovega sv. Antona Padovanskega. Gospoda uglednega kiparja-umetnika priporočamo.

V Sveto deželo! V Zagrebu se je sestavil odbor (Društvo sv. Jeronima), ki bo oskrbel in vodil romarje na sveto zemljo — v Jeruzalem, Betlehem, Nazaret in druge svetopi-semske kraje. Odhod iz Zagreba 26. maja ob 17. pop. Dohod v Trst 27. maja ob 4. zjutraj. Romarsko potovanje bo trajalo 20 dni. Cene: III. razred Din 7900; II. razred Din 12.500; I. razred Din 17.500. S tem je prav vse plačano, razen pijače. Prijave do 1. aprila.

ODGOVORI

Koliko naj molim, da dobim odpustke vesoljne odveze? — Družbenica — Trst.

Tretjerednikom daje skupno in javno blagoslov s popolnim odpustkom njih voditelj, onim pa, ki se ne morejo udeležiti skupnega shoda, more dati ta blagoslov vsak spovednik po zakramentalni odvezi. Za blagoslov z odpustkom, pa ni, da bi moral tretjerednik posebej iti k spovedi. Da je le v milosti božji — to je glavni pogoj — more dobiti blagoslov s pop. odpustkom, a samo v spovednici.

V samostan bi rada vstopila. Pa nimam premoženja. In še razne druge težave me mučijo. — T. N.

Večkrat pridejo na uredništvo taka in podobna vprašanja. Pri najboljši volji ni mogoče vsem odgovarjati. Tegale se držite: Najprej morate biti na jasnem, ali imate poklic za samostansko življenje ali ne. To se pogovorite s svojim g. spovednikom. Če ste glede tega glavnega vprašanja na jasnem, boste razmotrivali, v kateri samostan bi kazalo zaposeliti za sprejem. Spovednik Vam bo pomagal. Potem pa pišite naravnost na samostansko hišo, kjer bi radi vstopili, razložite svoje pomisleke, vprašajte za nasvete. Vse Vam bodo z veseljem odgovorili. Naslov za ss. karmeličanke se glasi: Selo, p. Moste pri Ljubljani.

K. M.: a) Ali sem dolžan naznaniti, če mi je nekoliko znano o krivem pričevanju nekih oseb?

Če niste prepričani o tem, pustite vse na miru. Ako se pa izkaže, da je res tako, bo zadosti, da bratsko opozorite dotično osebo na grešnost in krivičnost ter škodo, ki jo je treba poravnati, drugače še dobre spovedi opraviti ne more.

b) Ali sem se pregrešil, ker svojega bližnjega nisem posvaril, ko je grede v cerkev vpricho otrok govoril zoper sveto spoved?

Prijateljsko posvariti smo dolžni iz ljubezni do bližnjega. Grešnost, če kdo to opusti, je pa odvisna od okoliščin: Ali je posvaritev možna brez

velike težave? Ali ni nikogar, ki je prej in bolj dolžan posvariti kot jaz? Ali bo kaj izdalo?...

V vašem slučaju bi bilo možno otroke vsaj proč odvesti in jim resnico povedati. S tem bi bil obenem dotični brezvestnež opozorjen na pohujšanje, ki ga je storil.

c) Ali sem se dolžan spovedati grehov, ki o njih ne vem, so li mali ali veliki?

V slučaju, ki ste ga navedli, ni govora o smrtnem grehu. Tako je večinoma pri bojazljivih in tenkovestnih osebah. Zato velja pravilo: Tankovestni, ki navadno ne delajo smrtnih grehov, se niso dolžni spovedati, kadar dvomijo, so li privolili v greh, ali ne. — Nasplošno se lahko reče: Kdor ima verjeten razlog za to, da ni grešil, ali da ni smrtno grešil (ker je bila n. pr. stvar majhna, ali ker ni popolnoma privolil), ta ni dolžan spovedati se tistega greha. — Ali, četudi ni stroge dolžnosti, izpovedati se dvomnih grehov, je vendarle svetovati, da se to stori, zlasti ker ljudje navadno ne znajo ločiti velikih ali malih grehov.

Fr. K.: Nekje sem čital v pojasnilu k postni postavi, da smejo mesno jesti vse dni razen Vel. petka in dneva pred Božičem —: »bolniki in okrevajoči, matere pred porodom in po porodu«. — Ali to drži?

»Škofijski list« našteva vse omenjene med onimi, ki so oproščeni »pitriganja«... Dotični stavek se takole glasi: »Od samega posta (t. j. pitrganja v jedi) so iz posebnih, od Cerkve priznanih razlogov izvzeti: »Bolniki in okrevajoči in telesno slabotni, katere bi radi posta bolela glava ali bi imeli omotico.« (Torej vsi ti nasplošno niso oproščeni zadržka mesnih jedi. Taki, ki so slabotnega zdravja, najbolje store, da zaradi mirne vesti prosijo olajšave svojega spovednika ali pa župnika.)

Delam vedno obljube. Sklepa, da ne bom več, ne držim. Sedaj imam že toliko obljub, da jih ne morem več spolnjevati ter jih prelamljam. Kaj storiti? — L. V. T.

Vaša vest je zbegana in edina rešitev je, da se popolnoma prepustite vodstvu svojega spovednika in se do pičice držite vsega, kar Vam naroči. Drugače ne boste našli miru svoji duši.

N. N. N. R. Sporočite svoj pravi naslov, da Vam odgovorimo v pismu. Vaša zadeva ne spada v list, kjer priobčujemo samo take odgovore, ki so za vse zanimivi.

J. S. T.: Knjižica še ni izšla. Po pošti bi se — ko bo gotova — lahko poslala.

Dušna pomoč v bolezni... Tako se ne glasi samostojen molitvenik, marveč je samo del že dvakrat priporočenega, najpopolnejšega in najbolj zadovoljivega molitvenika »Večno življenje«. Na straneh 362—390 ima vse nauke, navodila in molitve za čas bolezni, zlasti pa za resni in odločitveni trenutek, ko začne bolnik umirati. Kolikokrat je potrebno, da mora kdo domačih, ki je navzoč ob smrti, opravljati molitve za umirajočega in mo-

litve takoj po smrti, pa si ne zna pomagati. Ako je duhovnik navzoč — in prav je, da se še enkrat pokliče, četudi je bil bolnik že previden —, bo sam vse potrebne molitve glasno molil. Kadar pa to ni mogoče, zlasti če je stanovališče duhovnikovo oddaljeno, naj vzame kdorkoliže brž v roke molitvenik »Večno življenje«, pa bo mogel z molitvijo in vzdihljaji kar najlepše podpirati bojestnika, ki je v smrtnem boju.

Že z ozirom na to prednost, ki jo ima molitvenik »Večno življenje«, je vredno, da si ga naroče vse krščanske družine. »Večno življenje« je izšlo nedavno v osmem natisu in vsebuje vse molitve v predelani obliki, kakor jih uče po šolah in molijo tudi pri skupnih pobožnostih v cerkvi. — Naroča se v trgovini, znani pod imenom »Ničman« in Jugosl. knjigarni v Ljubljani, ter v trgovini Krajec nasl. v Novem mestu. Cena 20 Din.

Kvišku zdaj, dežela vsa! Ni še priromala apologetična knjiga »Mir vam — Slovenil« v vse naše kroge, pa nas je že presenetil svetnik J. Kalan z novim delom svojega spretnega peresa. Novi knjigi je dal naslov »Kvišku zdaj — dežela vsa!« Sam jo imenuje »Katekizem Katoliške akcije«. Pa je pravo zadel.

Koliko je bilo že razprav o tem, kaj je Katoliška akcija! V drugih jezikih je nastalo že celo slovstvo o tem vprašanju. Pisatelj J. Kalan pa kratko in točno razloži, kaj hoče Katoliška akcija, nato pa v 45. odstavkih kar s prstom pokaže, kje naj tudi lajki zastavijo svoje moči v prid kraljestva Kristusovega.

Tudi o tej knjigi moramo reči: Gospod Janez Kalan zna še vedno krepko povedati, udrihniti, ošvrkniti tako kot malokdo. Beseda mu je domača, gladko tekoča, narodno zaokrožena. Vse slabosti nam prinese kakor na krožniku, vse pomanjkljivosti iztakne, a za vse nasvetuje tudi lek, ki naj ga nudi Katoliška akcija. Včasih bi mu dali lahko primek črnogleda, toda če uvažujemo namen knjige, je v tem podano opravičilo.

Res je, da smo marsikaj tega že tu in tam iz njegovih ust slišali, ali napisano čitali; a če ni odziva, je treba isto ponoviti še in še. Prav je pa tudi, da v knjigi, ki vsebuje cel program za delo Katol. akcije, našteje vse, kar je treba popraviti. Knjigi želimo tak uspeh, da bo kmalu potreben II. natis!

Med knjigami o vzgoji, ki jih avtor navaja, naj bi bil omenil tudi »Most v življenje« v Založbi Ničman-a v Ljubljani.

Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani priporoča sledeče knjige in knjižice nabožne vsebine: Molimo — kako, zakaj (1 Din), Ali znaš (4 Din), Male dnevnic v čast D. M. (2 Din), Obiskovanje Presv. R. T. (2 Din), Mala Zakladnica (2 Din), Spominek prvega sv. obhajila (2 Din), Šopek povic (2 Din), Nedolžnim otrokom (2 Din), Stacijonska pobožnost (2 Din), Kako ti je ime: Sv. Neža, sv. Janez Evang., sv. Roza, sv. Anton, Franc. Malvina (po 2 Din), Krščanski detoljub, let. X do XIII (po 2 Din), Vzorniki prv. sv. obhajila (broš. 12 Din, vez. 20 Din), Osmero blagrov (broš. 16 Din, vez. 26 Din), Holecček: Premišljevanje (broš. 16 Din), Na poti v večnost (broš. 12 Din, vez. 16 Din), Peter Barbarič (broš. 10 Din), Sv. Germana (4 Din), Ludovika Blozija Napeljevanje h krščanskemu življenju (5 Din), Moravski: Večeri ob Lesanu (vez. 16 Din), Stele-Terseglav: Sv. Rusija (10 Din).

Komu so knjige namenjene, je razvidno iz naslova. Za otroke v Marijinih vrtcih bi se dobila marsikatera primerna knjižica, ki bi jo z veseljem čitali.

Vinko Vodopivec, **Cantate Domino**. Cerkevni moški zbori. Postne in velikonočne pesmi. Gorica 1931. Cena 4 L.

Pravkar je izšla hrvatska knjižica o čudodelni svetinji: **Čudotvorna Medaljica**, str. 32, cena 3 Din. — Dobi se v samostanu ss. milosrdnica v Zagrebu, Frankopanska ulica br. 17.

Znamenito delo španskega jezuita Rodrigueza »Vaja v krščanski popolnosti« bo pričelo v kratkem izhajati v slovenskem prevodu, ki ga je priredil trapist o. Herman Vodenik. Naroča se na naslov: Uprava »Glasnika«, Zrinjskega 9, Ljubljana. Veliko delo bo izhajalo v zvezkih po približno 128 strani (celotno 9 zvezkov). Cena posameznemu zvezku izredno nizka, samo 10 Din. Vsem, ki jim je mar skrbno za dušo, zlasti pa še Marijinim družbam, priporočamo, da se pravočasno vpišejo med naročnike.

»**Stezica sv. Cvetke**«. Molitvenik. Priredil J. P. po vzorcu dveh nemških knjižic in v soglasju s cerkvenimi molitveniki. Cena zlato vezanemu molitveniku 20 Din, rdeče vezanemu 15 Din. Založil Jožef Kokalj v Škofji Loki.

Misijski ročniki v Grobljah so pričeli izdajati »Ročno knjižico«. V malih zvezkih na 32 straneh obravnavajo razna vprašanja duhovnega življenja. Prvi zvezek, ki ga je sestavil dr. Jakob Žagar, C. M. ima naslov: **Pisma o popolni tolažbi**. Radi nizke cene in dobre vsebine se bo »Ročna knjižica« gotovo razširila med našim ljudstvom.

»Katal. knjigarna v Gorici« priporoča a) knjižico **»Mala skrivnost: V Kristusovi šoli**. Iz nje se naučimo, kako srečno je življenje v neprestani, tesni zvezi z Bogom (Cena prvemu zvezku 8 Din.) — b) **Litanije presv. Srca Jezusovega** za mešani zbor. Uglasbil Vinko Vodopivec. Cena 2 Din. — Prav melodiozni odpevi. Vredno, da se naroči. NB. »nas«, pri vzkliku »Gospod, usmili se«, po novem izpuščamo.

»**Presvetoj Bogorodici Mariji**« o priliki 1500 letnice vesoljnega koncila v Efezu je posvečen pastirski list škofa dr. J. Srebrniča na Krku. Znamenit je zlasti odlomek, v katerem zavrača napačna vzgojna načela, ki se hočejo danes uveljaviti tuintam.

Mohorjeva knjižnica. Družba sv. Mohorja v Celju je oskrbela sledeče novosti:

1. **Med življenjem in smrtjo**. Dnevnik krmarja Albanova. Preloženo iz ruščine. Cena 27 Din, vez. 36 Din. Za neude 35 in 48 Din. Doživljaji na ledu in snegu Severnega morja proti tečaju, ki niso izmišljeni, tako vlečejo, da je knjigo težko odložiti in bi jo človek najraje v eni sapi prelistal.

2. **Kamnarjev Jurij**. Spisal Fr. Seljak. Cena 21 Din, vez. 33 Din; za neude 28 Din, vez. 44 Din. — To je povest, ki se godi na primorskih tleh. Polna dogodkov, prevar in nesreč, ki so jih občutili naši ljudje v povojni dobi.

3. **Zametane stopinje**. Iz francoščine prevela Krista Hafner. Cena 27 Din, vez. 30 Din; za neude 36 Din, vez. 52 Din. — Ta roman opisuje nesrečo ločenega zakona, ki jo okušata oba zakonca.

4. **Jetnik v gorah meseca**. Iz angleščine prev. A. Anžič. Cena 15 Din, vez. 24 Din; za neude 20 Din, vez. 32 Din. — Povest ima vzgojni namen, je napeto pisana, poučna in zabavna.

S. Eltz, **St. Franz Xaver, der tapfere Mann**. Verlag Herder & Co., Freiburg i. Br. — Cena v polplatno Mk 3.—, celo platno Mk 3.50. Lepo 54 strani obsegajočo knjigo krasi mnogo slik, vzetih iz svetnikovega življenja. Namenjena je mladini, pisana živahno in lahko umljivo in nedvomno bodo otroci, pa tudi odrasli radi segali po njej.

Prošnje

M. M. se priporoča Mariji Pomočnici, sv. Antonu P., sv. Frančišku Ks in molitvi vernikov za pomoč v dušnih in telesnih bridkosti, ter svojo sestro za pomoč v dolgi in hudi bolezn. — M. družbenka se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, † škofu Slomšku za pomoč v težkih zadevah; prosi tudi molitve Bogolj. bralcev. — J. J. K. se priporoča presv. Srcu J., Mariji Pom., sv. Tereziji Det. J., sv. Jožefu in sv. Antonu za uslišanje. — O. Š. iz L. se priporoča Mariji Pom., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, da bi mogel dobiti dobro in pošteno nevesto ter za pomoč v raznih zadevah. — Neimenovana priporoča Mariji Brezmadežni ter molitvi p. n. redovnikov, redovnic in dobrih vernikov — svojega sina, ki želi iti v samostan, pa ima mnogo bojev. — N. L. priporoča sv. Tereziji Det. J., presv. Srcu J. in M., sv. Jožefu spreobrnjenje sorodnika, ki se je odtujil cerkvi. — A. J. priporoča presv. Srcu J. in M. in sv. Mali Cvetki svoje dušne zadeve ter zadeve svojega sorodstva. Priporoča se tudi molitvi dobrih vernikov. — J. H. priporoča molitvi pobožnih vernikov svoje zdravje, spreobrnjenje svojega brata in težave svoje sestre. — T. M. se priporoča Mar. Pom., presv. Srcu J., sv. Jožefu, sv. Mali Cvetki, sv. Antonu, † škofu slomšku, da bi bila njena prošnja uslišana. — M. družb. se prip. Mar. Pom., sv. Antonu, sv. Alojziju, sv. Mali Cvetki za zdravje in za vnemo M. dr.; — druga čl. M. dr. se priporoča Mariji, sv. Tereziji D. J., sv. Ant. P., bl. don Bosku za zdravje in r. poklic. — Dve čl. M. dr. se prip. v molitve za zdravje in stajovitost in za M. dr. — Terezika S. prosi Lurško Marijo, sv. Terezijo D. J., Mar. Pom. na Br. za zdravje svoji sestri, sebi pa za potrpežljivost v vseh težavah. — Neka oseba se priporoča Mar. Pom., sv. Antonu P., sv. Mali Cvetki, † škofu Slomšku za rešitev iz mučne bolezni. — Presv. Srcu J. in sv. Jožefu se priporoča družina Kr. za ljubi mir, dve osebi za spreobr. in rešitev iz tež. položaja.

Zahvale

Zahvaljujem se presv. Srcu J., Sv. Duhu, Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, Don Bosku, sv. Avguštinu, sv. Mali Cvetki, in Ledochovski za čudovito pomoč v važni zadevi. (Zahvala je bila obljubljena.) P. H. — M. Družbenka se zahv. sv. Srcu J. in M., sv. Jožefu, † škofu Slomšku za pomoč v težki dušni zadevi in se prosi pomoči v dvojni stiski. — Fr. H. se zahv. Mariji P., sv. Mali Cvetki in sv. Antonu P. za uslišano prošnjo. — Družbenica iz B. se zahv. Brezmadežni in sv. Tereziji Det. J. za večkratno pomoč v bolezni.

Darovi

Za krst poganskega otroka z imenom Katarina: S. Fruktula, Zagreb, 100 Din.

Za najpotr. misijone: Frančiška Iskra, Begunje pri L. 50.— Din.

Za odkup pog. otroka (Terezika): Ter. Turnšek 40.— Din (v roke č. m. Ksaverije Pirc).

Glad — najboljši kuhar; post — najboljši zdravnik.

Mnogo ljudi si uniči življenje z alkoholno pijačo, še več pa z nezmernostjo v jedi.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, Anton Čadež.

Izdajatelj: Ivan Rakovec.

Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

Širite »Bogoljuba«! — Pokažite ga prijateljem!

Uprava postreže lahko še z vsemi letošnjimi številkami!

Cena za Bogoljuba 1931: Prava metoda

Din 20— za posamezne
Din 18— za skupne odjemalce.

Izven države stane »Bogoljub«:

v Avstriji šil. 3—
v Italiji lir 8—
v Češkoslovaški Kč 15—
v Franciji fr. 12—
v Ameriki dol. 0.50

da ostanete vedno mladi-lepi in sveži, je redna nega kože in las s pomočjo medicinsko neporečnih sredstev, kot so to že čez 34 let preizkušeni Fellerjevi Elsa proizvodi:

Fellerjeva kavkaška pomada za zaščito obraza in kože »Elsa« krema, odstranjuje s kože nadležne nedostatke ter jo stalno ohrani gladko, čisto in mlado. Vedno je zanesljiva proti gubam, izpuščajem, mozoljem, solnčnim pegam itd. Lonček 12 Din.

Fellerjeva Elsa pomada za rast las, zaprečuje prhljaj, izpadanje las in prezgodnjo osivelost, pospešuje rast in vzdržuje lase vedno voljne in mehke. Lonček 12 Din.

S pošto 2 lončka ene ali po 1 onček od vsake Elsa pomade 40 Din če se pošlje denar naprej, brez vseh daljnih stroškov, sicer pa s povzjetjem 50 Din

Fellerjeva Elsa mila lepote in zdravja (lilijino mlečno milo, lilijino kreme milo, glicerinsko, borakosovo in katranovo milo ter milo za britje (5 kosov v poljubni izbiri 52 Din. če se denar naprej pošlje, sicer s povzjetjem 62 Din.

Način nege s Fellerjevimi Elsa proizvodi je dozda še vsakemu koristil.

Storite tudi Vi tako, pomagalo bo tudi Vam!

Že pri prvem poskusu se ne boste kesali! Naročite pri lekarnarju: **Eugen V. Feller, Stubica Donja, Elsatg 337, Savska banovina.**

VZAJEMNA ZAVAROVALNICA

Ljubljana, v lastni palači na vogalu Miklošičeve in Masarykove ceste

SPREJEMA požarna zavarovanja, zvonove iz bronu proti razpoki, zavarovanja stekla ter življenska zavarovanja v vseh kombinacijah.

PODRUŽNICE:

Beograd, Dečanska ulica 27/II. Celje, Cankarjeva ulica 4. Sarajevo, Vojvode Stepe Obala 42. Split, Ulica XI Puka 22. Zagreb, Mihanovičeva ulica 2/II.

Poverjeništa v vseh večjih krajih.

Ali se hočete temeljito osvoboditi protina,

REVMATIZMA?

Revmatizem je grozovita, zelo razširjena bolezen, ki ne prizanaša ne revnemu ne bogatemu, svoje žrtve išče v borni koči pa tudi v palačah. Zelo mnogotere so oblike, ki se v njih pojavlja ta bolezen, in prav pogosto niso boli, ki jim dajemo vsa druga imena, nič drugega kot **revmatizem**.

Sedaj so **bolčnice v udih in sklepih**, sedaj zopet **otekli udje, sključne roke in noge, trganje, zbadanje po raznih delih telesa**, da celo **slabe oči** so prav pogosto posledice revmatičnih in protinskih boli. Kakor pa je raznolika podoba, ki jo nudi ta bolezen, tako mnogostranska so vsa mogoča in nemogoča sredstva, zdravila, mešanice in mazila, ki se priporočajo trpečemu človeštvu. Največji del med njimi ne more prav nič pomagati, kvečjemu prinese polajšanje za kratko dobo. Kar Vam tu priporočamo, je neškodljivo zdravljenje s pitjem studenčnice, ki je **pomagalo** mnogim bolnikom.

Naše zdravljenje je izborno in učinkuje naglo. Da si pridobimo prijateljev, smo se odločili, da bomo vsakomur, ki nam piše, poslali **popolnoma zastonj** našo zanimivo, zelo poučno brošuro. Kogar torej mučijo bolečine, kdor se hoče na nagen način temeljito osvoboditi svojih bolezní brez vsake nevarnosti, naj piše še danes!

August Märzke, Berlin - Wilmersdorf

Bruchsalterstrasse 5. Abteilung 101.

KAJ PRAVIJO ŠTEVILKE:

**700.000 ZAVITKOV
ELIDA SHAMPOO
PRODANIH V ZADNJEM LETU!**

**DOKAZ
NJEGOVE RAZ-
ŠIRJENOSTI!**

Teh 700.000 zavitkov Elida Shampoo, bi doseglo, ako bi jih položili drug vrh drugega, višino od približno 3500 m, bi torej Triglavsko pogorje nadkriljevalo za približno 600 m.

*La negovanje
las*

ELIDA SHAMPOO